

แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก 2 ปี 2566 - 2570
(จันทบุรี ตราด นครนายก ปราจีนบุรี สระแก้ว)

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดปราจีนบุรี

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร.....	๑
ส่วนที่ ๒ ความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี.....	๓
เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐	
ส่วนที่ ๓ สาระสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม.....	๓๑
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐	
ส่วนที่ ๔ ภาคผนวก.....	๕๙

แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม
กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ปี ๒๕๖๖-๒๕๗๐

ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร

การจัดทำแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมระดับกลุ่มจังหวัด ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ โดยมีสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดปราจีนบุรีเป็นเจ้าภาพในการดำเนินการ ซึ่งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทุกจังหวัดจะร่วมดำเนินการทบทวนแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมระดับกลุ่มจังหวัดเป็นประจำทุกปี ทั้งนี้เพื่อให้แผนพัฒนาด้านอุตสาหกรรมระดับกลุ่มจังหวัดมีความทันสมัยพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง และก้าวทันต่อการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องอย่างไม่หยุดยั้ง อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด ประกอบกับในปัจจุบันโลกเกิดภาวะวิกฤตจากโรคระบาด ทำให้มีการชะลอตัวของเศรษฐกิจกันทั่วทุกประเทศและทุกภูมิภาคทั่วโลก

ดังนั้น สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ จึงได้จัดทำโครงการทบทวนแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐ เพื่อให้มีการทบทวนแผนปฏิบัติการให้มีความสอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล แผนยุทธศาสตร์ชาติ กระทรวง/กรม จังหวัด/กลุ่มจังหวัด และสถานะแวดล้อมในปัจจุบัน เพื่อให้สามารถนำไปใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถรองรับต่อการพัฒนาประเทศให้ก้าวทันต่ออานาอารยะประเทศ และยังเป็นการพัฒนาการบริหารจัดการและงบประมาณอย่างบูรณาการ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริงโดยได้กำหนด วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการดำเนินงานดังนี้

วิสัยทัศน์

“ศูนย์กลางอุตสาหกรรมการผลิตวัตถุดิบ เทคโนโลยี และนวัตกรรมของประเทศด้านการเกษตร SME เข้มแข็ง ฐานการผลิตและจำหน่ายผลไม้ ประมงและปศุสัตว์เพื่อการส่งออกแหล่งท่องเที่ยววิถีใหม่ ชายทะเลนานาชาติ เกษตรสุขภาพสมุนไพรเพื่อการส่งออก”

พันธกิจ

- ๑) พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการและประสิทธิภาพการประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูป การเกษตร ประมง และปศุสัตว์ เพื่อการส่งออกให้มีศักยภาพในการแข่งขันได้ในตลาดโลก
- ๒) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการและวิสาหกิจชุมชน ให้มีความเข้มแข็ง เพิ่มขีดความสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้
- ๓) นำนวัตกรรมมาใช้ในกระบวนการผลิต และการบริหารจัดการสิ่งแวดลอมทางอุตสาหกรรมไม่เ้าส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดลอม
- ๔) ส่งเสริมและพัฒนานวัตกรรมเพื่อการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
- ๕) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางในการผลิตและการจำหน่ายให้แก่ผู้ประกอบการและวิสาหกิจชุมชนด้านการเกษตรและสมุนไพรเพื่อสุขภาพ

แนวทางการพัฒนา เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด

๑. แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๑ ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมาย เป้าประสงค์

๑. ภาคอุตสาหกรรมมีความเข้มแข็งทั้งด้านมาตรฐานการผลิตที่มีประสิทธิภาพและคุณภาพของสินค้า ตลอดจนผลิตภัณฑ์ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก

๒. ผู้ประกอบการมีตราสินค้าเป็นที่ยอมรับในอาเซียนและภูมิภาค

ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

๑. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในสาขาอุตสาหกรรม

๒. จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม และวิสาหกิจชุมชน ได้รับการพัฒนาเพื่อให้มีประสิทธิภาพ

เพิ่มขึ้น

๒. แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๒ การส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป้าประสงค์

๑. สถานประกอบการมีระบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้รับการยอมรับจากชุมชน

๒. มีเครือข่ายเฝ้าระวังปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการประกอบการของโรงงานอุตสาหกรรม

ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนสถานประกอบการที่นำธรรมชาติสิ่งแวดล้อมไปใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมและชุมชน

๒. ระดับความสำเร็จการดำเนินการตามแผนการส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรม

ให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๓. เครือข่ายชุมชนบริเวณโดยรอบสถานประกอบการอุตสาหกรรมมีความเข้มแข็งในระดับที่สูงขึ้น

๓. แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๓ พัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ให้ได้มาตรฐานและมีคุณภาพด้วยนวัตกรรม

เป้าประสงค์

๑. คลัสเตอร์อุตสาหกรรมเป้าหมายของกลุ่มจังหวัดเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้สูงขึ้น

๒. อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปสามารถเพิ่มมูลค่าและรายได้มากขึ้น

ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

จำนวนวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการยกระดับให้ได้การรับรองมาตรฐาน

๔. แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๔ การส่งเสริมและพัฒนานวัตกรรมเพื่อการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เป้าประสงค์

เพื่อการจัดตั้งศูนย์พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Eco Center)

ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

เกิดความร่วมมือระหว่าง ๓ ภาคส่วน (รัฐ เอกชน ผู้ประกอบการ) ในการจัดตั้งศูนย์พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Eco Center)

๕. แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๕ สนับสนุน วิสาหกิจชุมชน พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่ฐานการผลิต
เป้าประสงค์

วิสาหกิจชุมชน มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนวิสาหกิจชุมชนได้รับคำแนะนำในการประกอบธุรกิจ

๒. จำนวนผลิตภัณฑ์ชุมชนที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน (มผช.)

ส่วนที่ ๒ ความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี

เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐

๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ (แผนระดับที่ ๑)

๑) ยุทธศาสตร์ชาติที่ ๒ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๒.๑ ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมี
เสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๒.๒ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

๔.๑ การเกษตรสร้างมูลค่า

(เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เกษตรปลอดภัย เกษตรชีวภาพ เกษตรแปรรูป เกษตร
อัจฉริยะ)

๔.๒ อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

(อุตสาหกรรมชีวภาพ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์
อุตสาหกรรม บริการขนส่งและโลจิสติกส์)

๔.๓ สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว

(ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์
แผนไทย ท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาค)

๔.๔ โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก

(สร้างและพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ เพิ่มพื้นที่และเมืองเศรษฐกิจ พัฒนาโครงสร้าง
พื้นฐานเทคโนโลยีสมัยใหม่)

๔.๕ พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

(สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ สร้างโอกาสเข้าถึงตลาด สร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูลปรับ
บทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ)

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สำนักงานอุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีหน้าที่เกี่ยวกับการ
การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ
ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) วิสาหกิจชุมชน

และผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรมให้มีสมรรถนะและขีดความสามารถในการประกอบกิจการที่เป็นเลิศและมีความยั่งยืนสู่สากล โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนากลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจเพื่ออนาคตที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การขับเคลื่อนด้วยอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต รวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ให้มีบทบาทต่อเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑) ด้านการเกษตรสร้างมูลค่า โดยการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมเกษตรและเกษตรแปรรูป โดยการขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ยกย่องมาตรฐานการผลิตผลิตภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์ ให้มีมูลค่าเพิ่มและผลิตภาพที่สูงขึ้น

๒) ด้านอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต โดยดำเนินการตามนโยบายประเทศไทย ๔.๐ ที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพและเน้นสร้างความเข้มแข็งจากภายในลดความเหลื่อมล้ำนำประเทศหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยใช้วิทยาศาสตร์และนวัตกรรมอย่างชัดเจน รวมถึงนโยบาย ๑๐ อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Growth Engine) ของประเทศ และสามารถเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันจากที่เป็นอยู่ให้สูงขึ้นต่อไป ได้แก่ การส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการนำเทคโนโลยีอัจฉริยะ ระบบอัตโนมัติหรือหุ่นยนต์มาใช้ในสถานประกอบการ การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษาและสถานประกอบเพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันในการสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ ๆ

๓) ด้านการสร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านการสร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น การออกแบบด้วยความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมให้มีมูลค่าเพิ่มและเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว ส่งเสริมการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งการสร้างผู้ประกอบการใหม่และพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรและสุขภาพ

๔) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก โดยพัฒนาศักยภาพและองค์ความรู้การใช้ประโยชน์เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน หรือ SEZ (Special Economic Zones) ในพื้นที่จังหวัดสระแก้ว จังหวัดตราด และการสร้างโอกาสทางธุรกิจจากเขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกให้กับผู้ประกอบการและ SMEs ในพื้นที่เป้าหมาย

๕) ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ โดยส่งเสริมผู้ประกอบการครบวงจรตั้งแต่การเสริมสร้างความรู้และทักษะในการดำเนินธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการใหม่ การบ่มเพาะโดยผ่านศูนย์บ่มเพาะในสถาบันการศึกษา

ต่าง ๆ การเสริมสร้างความเข้มแข็งและผลิตภาพให้กับ SMEs โดยการพัฒนาองค์ความรู้และการให้คำปรึกษาแนะนำในด้านการพัฒนามาตรฐานต่าง ๆ การนำเทคโนโลยีนวัตกรรมและดิจิทัล รวมทั้งระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการที่ทันสมัย การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพสินค้า เพิ่มช่องทางการค้า เพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ พัฒนาไปสู่ผู้ประกอบการ SMEs แบบอัจฉริยะ (Smart SMEs)

๒) ยุทธศาสตร์ชาติที่ ๕ ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๒.๑ อนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืน มีสมดุล

เป้าหมายที่ ๒.๒ ฟื้นฟูและสร้างใหม่ฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ

เป้าหมายที่ ๒.๓ ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโต บนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ

เป้าหมายที่ ๒.๔ ยกระดับกระบวนการทัศน์ เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ ด้านทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วม และธรรมาภิบาล

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

๔.๑ สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว

(เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพ ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน)

๔.๒ สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

(ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก)

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สนับสนุนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและการจัดการขยะและมลพิษอย่างยั่งยืน ด้วยการส่งเสริมและพัฒนาวัตถุดิบทดแทนที่ได้จากการรีไซเคิลขยะหรือของเสียทั้งจากครัวเรือนและจากอุตสาหกรรม (Secondary Raw Materials) เพื่อลดการเกิดขยะและลดปัญหามลพิษต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมเป้าหมาย ลดการปลดปล่อยมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งมุ่งเน้นการพัฒนาการประกอบกิจการให้มีมาตรฐานในด้านความปลอดภัยและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสนับสนุนผู้ประกอบการให้มีการนำมาตรฐานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR - DPIM) และอุตสาหกรรมสีเขียว สร้างความร่วมมือในการป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อม การปล่อยของเสียของสถานประกอบการลงสู่แม่น้ำลำคลอง ส่งเสริมสถาน

ประกอบการในพื้นที่ให้มีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ โดยมีระบบการจัดเก็บข้อมูลเพื่อการวางแผนเฝ้าระวัง ป้องกันและแก้ไขปัญหาในแม่น้ำสายหลัก ส่งเสริมความร่วมมือกับสมาชิกเครือข่ายอุตสาหกรรมรักษ์สิ่งแวดล้อม กระตุ้นให้เกิดการเฝ้าระวังการเกิดผลกระทบด้านมลพิษของสถานประกอบการที่มีต่อชุมชนอย่างต่อเนื่อง จากสมาชิกเครือข่ายสิ่งแวดล้อม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ สร้างความเชื่อมโยงเครือข่ายธรรมาภิบาลรักษ์สิ่งแวดล้อม และพื้นที่ใกล้เคียงให้สามารถบริหารจัดการเครือข่ายอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน

๓) ยุทธศาสตร์ชาติที่ ๕ ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๒.๑ ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส
เป้าหมายที่ ๒.๒ ภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง
เป้าหมายที่ ๒.๓ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

๔.๑ ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส (ภาครัฐมีความเชื่อมโยงในการ ให้บริการสาธารณะต่าง ๆ ผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้)

๔.๒ ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมาย และเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่ (ให้ยุทธศาสตร์ชาติเป็นกลไกการขับเคลื่อนพัฒนาประเทศ ระบบติดตามประเมินผลที่สะท้อนการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติในทุกระดับ)

๔.๓ ภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ (ภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสม)

๔.๔ ภาครัฐมีความทันสมัย (องค์กรภาครัฐมีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับบริบทในการพัฒนาประเทศ พัฒนาและปรับระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้ทันสมัย)

๔.๕ บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

๔.๖ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ (บุคลากรภาครัฐยึดมั่นในหลักคุณธรรม จริยธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต)

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

นำนวัตกรรม เทคโนโลยี และระบบการทำงานที่เป็นดิจิทัลเข้ามาประยุกต์ใช้ในการให้บริการ เช่น การใช้ระบบ IT มาใช้ทำงานให้ผู้รับบริการสะดวกและรวดเร็วขึ้น การให้บริการผู้ประกอบการออนไลน์ผ่านศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือ SME การบริหารจัดการองค์การ โดยนำยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติในทุกระดับ มีระบบการติดตามและประเมินผล

การดำเนินงานและการใช้จ่ายงบประมาณ ตลอดจนการดำเนินโครงการเพื่อปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการบริหารจัดการและพัฒนาบุคลากรควบคู่กับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและคุณภาพภายใต้หลักระบบคุณธรรมและจริยธรรม รวมทั้งมีมาตรการกำกับดูแลที่เสริมสร้างความโปร่งใสและการป้องกันทุจริต รวมทั้งระบบการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ

๒.๒ แผนระดับที่ ๒

๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

(๑) ประเด็น ๔ อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรมและบริการ
- เป้าหมายที่ ๒ ผลผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการเพิ่มขึ้น

๒) การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- ๑) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรม
- ๒) อัตราการขยายตัวของผลผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม

๒) แผนย่อย อุตสาหกรรมชีวภาพ

- แนวทางการพัฒนา
  - สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจฐานชีวภาพ เช่น ชีวเคมีภัณฑ์ วัสดุชีวภาพ ชีวเภสัชภัณฑ์ เวชสำอาง นวัตกรรมอาหารชีวภาพ สารสกัดสมุนไพร เชื้อเพลิงชีวภาพ และพลังงานชีวภาพ เป็นต้น
  - พัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพอย่างบูรณาการตลอดทั้งห่วงโซ่มูลค่าและเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร และอุตสาหกรรมแปรรูปชีวมวล เทคโนโลยีชีวภาพด้านสุขภาพ รวมถึงอุตสาหกรรมและบริการที่เกี่ยวข้อง
  - สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง กับเศรษฐกิจชีวภาพ โดยการพัฒนากำลังคนเชี่ยวชาญให้มีปริมาณเพียงพอต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพทั้งในปัจจุบันและอนาคต สร้างความเข้มแข็งและสร้างรายได้จากความหลากหลายทางชีวภาพของวิสาหกิจชุมชนและชุมชนท้องถิ่น และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการเฝ้าระวังและดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม
  - สร้างโอกาสและขยายช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ

พัฒนาตลาดภายในประเทศโดยให้ความสำคัญกับการสร้างความตระหนักรู้ในประโยชน์จากผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยี ชีวภาพ รวมถึงพัฒนามาตรการและสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการจากเศรษฐกิจฐานชีวภาพ

- เป้าหมายของแผนย่อย
  - อุตสาหกรรมชีวภาพมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมชีวภาพ

๓) แผนย่อย การพัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

- แนวทางการพัฒนา
  - สนับสนุนการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของอุตสาหกรรมและบริการตลอดห่วงโซ่มูลค่า โดยให้มีกลไกการเชื่อมโยงตลอดห่วงโซ่มูลค่า และมีมาตรการสนับสนุนให้เกิดการเชื่อมโยงตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ และจัดให้มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่สนับสนุนภาคอุตสาหกรรม
  - กำหนดให้มีการทำการคาดการณ์เทคโนโลยีในอนาคต ทั้งในภาพรวมและรายสาขาสำหรับการกำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาภาคเกษตรอุตสาหกรรม และบริการของประเทศให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และเป็นแนวทางในการวาง แผนการทำงานของทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ
  - วางแนวทางการผลิตและพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมและบริการ โดยเชื่อมโยงภาคการศึกษา กับภาคอุตสาหกรรมและบริการ ให้ตอบสนองความต้องการของแต่ละสาขาของอุตสาหกรรมและบริการ และจัดให้มีแผนพัฒนากำลังแรงงานทั้งประเทศในทุกกระดับ ทั้งแรงงานในประเทศที่เป็นแรงงานฝีมือ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ประกอบการ และแรงงานต่างด้าว ตลอดจนส่งเสริมการนำเข้าบุคลากรที่ขาดแคลนจากต่างประเทศหรือบุคลากรที่มีทักษะในอุตสาหกรรมใหม่
  - ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสนับสนุนให้มีข้อมูลเปิด เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ส่งเสริมให้เกิดธรรมาภิบาลข้อมูลขึ้นในองค์กรต่าง ๆ ในสังคม และส่งเสริมให้มีการจัดเก็บข้อมูลของภาครัฐอย่างบูรณาการ
- เป้าหมายของแผนย่อย :
  - แรงงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ :
  - ความสามารถด้านประสิทธิภาพแรงงานสูงขึ้น
  - ชีตความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัลและนวัตกรรม

(๒) ประเด็น ๓ การเกษตร

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ ผลิตรัฐมณฑลรวมในประเทศในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้น
- เป้าหมายที่ ๒ ผลผลิตภาพการผลิตของภาคเกษตรเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
  - อัตราการขยายตัวของผลิตรัฐมณฑลรวมในประเทศ
  - อัตราผลผลิตภาพการผลิตของภาคเกษตรเพิ่มขึ้น

๒) แผนย่อย เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น

- แนวทางการพัฒนา
  - ส่งเสริมและพัฒนาผลิตรัฐมณฑลเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ด้วยการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา นวัตกรรมและเทคโนโลยีการพัฒนากระบวนการผลิตและบรรจุภัณฑ์ เพื่อให้มีสินค้าอัตลักษณ์พื้นถิ่นออกสู่ตลาด รวมถึงสินค้าเกษตรนอกฤดูฤดูกาล ตลอดจนส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคที่หลากหลาย
  - ส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับความสามารถของเกษตรกรและชุมชนในการพัฒนาสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เพื่อสร้างรายได้ให้กับเกษตรกร และผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน
  - สร้างอัตลักษณ์หรือนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดให้กับสินค้ารวมทั้งการสร้างความแตกต่างและโดดเด่นของสินค้าในแต่ละท้องถิ่นและสร้างตราสินค้าของเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ตลอดจนใช้ประโยชน์จากเอกลักษณ์แต่ละพื้นที่ในการเชื่อมโยงไปสู่ภาคการผลิตอื่น เช่น การท่องเที่ยวและบริการ และส่งเสริมการบริโภคสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นในระดับประเทศ
- เป้าหมายของแผนย่อย
  - สินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นมีมูลค่าเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - อัตราการขยายตัวของมูลค่าของสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น

๓) แผนย่อย เกษตรปลอดภัย

- แนวทางการพัฒนา
  - ส่งเสริมและสนับสนุนเกษตรกร ชุมชน ท้องถิ่น รวมถึงผู้ประกอบการให้สามารถผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพมาตรฐาน ทั้งมาตรฐานที่เป็นขั้นพื้นฐานตามหลักการปฏิบัติที่ดีทางการเกษตร และพัฒนาต่อยอดไปจนถึงมาตรฐานขั้นสูง เช่น มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ เป็นต้น
- เป้าหมายของแผนย่อย
  - สินค้าเกษตรปลอดภัยมีมูลค่าเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - อัตราการขยายตัวของมูลค่าของสินค้าเกษตรปลอดภัย

๔) แผนย่อย เกษตรแปรรูป

- แนวทางการพัฒนา
  - ส่งเสริมการพัฒนาและใช้วัตถุดิบและผลิตผลทางการเกษตรที่เชื่อมโยงไปสู่กระบวนการแปรรูปในอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าสูง โดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานให้แก่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร
  - ส่งเสริมการแปรรูปโดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมถึงองค์ความรู้และภูมิปัญญาที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพในการแปรรูปสร้างความแตกต่าง และเพิ่มมูลค่าในผลิตภัณฑ์และสินค้าเกษตร รวมทั้งการผลักดันเทคโนโลยีและนวัตกรรมการแปรรูปสินค้าเกษตรขั้นสูงที่มีคุณค่าเฉพาะ และผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดไปสู่การผลิตเชิงพาณิชย์
  - สนับสนุนการนำเทคโนโลยี นวัตกรรมสมัยใหม่มาใช้ในกระบวนการผลิตหลังการเก็บเกี่ยวและการแปรรูป อาทิ บรรจุภัณฑ์อัจฉริยะ ควบคุมคุณภาพและความปลอดภัย ติดตามผลิตภัณฑ์ระหว่างขนส่ง และยืดอายุของอาหารและสินค้าเกษตรในบรรจุภัณฑ์ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า
  - ส่งเสริมการสร้างตราสินค้า และขยายช่องทางการตลาดด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างเครื่องหมายทางการค้าและการปกป้องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

- เป้าหมายของแผนย่อย
  - สินค้าเกษตรแปรรูปและผลิตภัณฑ์มีมูลค่าเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - อัตราการขยายตัวของมูลค่าสินค้าเกษตรแปรรูป/ผลิตภัณฑ์

(๓) ประเด็น ๕ การท่องเที่ยว

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๒ รายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองรองเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
  - อัตราส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวของเมืองหลักและเมืองรอง

๒) แผนย่อย ๓.๑ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม

- แนวทางการพัฒนา
  - สร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการบนฐานของทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น
  - พัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์เพื่อนามาพัฒนาต่อยอดสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ การส่งเสริมการวิจัย พัฒนา และการออกแบบ การสร้างนวัตกรรม การส่งเสริมการลงทุนการสร้างเครือข่ายวิสาหกิจการท่องเที่ยว การสื่อสารและการคมนาคมการพัฒนาระบบฐานข้อมูล การส่งเสริมการตลาด และการสร้างเรื่องราวเพื่อบอกเล่านักท่องเที่ยว เป็นต้น
  - เสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการและบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อให้มีทักษะและองค์ความรู้ในธุรกิจตลอดห่วงโซ่อุปทานของการท่องเที่ยวทั้งด้านการออกแบบ การวิจัยและพัฒนา การสร้างนวัตกรรมเทคโนโลยีการบริหารจัดการธุรกิจและการตลาด เพื่อสร้างความแตกต่างและความโดดเด่นของสินค้าและบริการ ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดท่องเที่ยว
- เป้าหมายของแผนย่อย
  - รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - อัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม

๓) แผนย่อย การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย

- แนวทางการพัฒนา
  - สร้างสรรค์การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพรูปแบบใหม่บนพื้นฐานของทรัพยากรที่มีศักยภาพในการบำบัดฟื้นฟู รักษาสุขภาพ โดยใช้

ความคิดสร้างสรรค์นวัตกรรม และเอกลักษณ์ความเป็นไทยในการให้บริการ พร้อมทั้งสร้างความหลากหลายของกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพที่ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากลและเชื่อมโยงกับกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น การใช้พุน้ำร้อน น้ำแร่ สปาโคลน เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เป็นต้น

- พัฒนาระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ด้านแพทย์แผนไทยให้มีมาตรฐานระดับสากลและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์ โดยการวิจัย พัฒนานวัตกรรมต่อยอดให้เกิดสินค้าใหม่และการแปรรูปผลิตภัณฑ์ พร้อมสร้างความเชื่อมั่นของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์การแพทย์แผนไทย

● เป้าหมายของแผนย่อย

- รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทยเพิ่มขึ้น

- สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและบริการทางการแพทย์ได้รับมาตรฐานเพิ่มขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- อัตราการขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงาม และแพทย์แผนไทย

- อัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่ได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยว

(๔) ประเด็น ๖ พื้นที่และเมืองนำอยู่อัจฉริยะ

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

● เป้าหมายที่ ๑ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น เกิดศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจ และสังคมในทุกภูมิภาคของประเทศ เพื่อกระจายความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

● เป้าหมายที่ ๒ ประเทศไทยมีพื้นที่มีแผนผังภูมินิเวศเพื่อเป็นกรอบในการพัฒนาเมืองนำอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืน และอุตสาหกรรมเชิงนิเวศรวมทั้งผังพื้นที่อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแหล่งโบราณคดี

● เป้าหมายที่ ๓ ช่องว่างความเหลื่อมล้ำระหว่างพื้นที่ลดลง

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- มูลค่าการลงทุนในเมืองเป้าหมายเฉลี่ยเพิ่มขึ้น

๒) แผนย่อย การพัฒนาเมืองนำอยู่อัจฉริยะ

- แนวทางการพัฒนา
  - พัฒนาเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจให้เป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความน่าอยู่โดยจัดระเบียบเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจให้เป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจในยุคดิจิทัล
  - พัฒนาเมืองขนาดกลางให้เป็นเมืองนำอยู่ที่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจสังคมและการบริการให้กับพื้นที่โดยรอบ โดยเน้นการต่อยอดจากฐานเศรษฐกิจที่มีในพื้นที่
  - ผลักดันให้เกิดการพัฒนาเมืองขนาดกลางและเมืองในพื้นที่พิเศษ ให้เป็นเมืองอัจฉริยะตามศักยภาพและความต้องการของประชาชนในพื้นที่
  - จัดทำฐานข้อมูลด้านการพัฒนาเมือง จัดทำและพัฒนาระบบข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีการเชื่อมโยงการจัดการและการวิเคราะห์ข้อมูลในทุกหน่วยงานสามารถใช้งานร่วมกัน
  - พัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการเมือง
- เป้าหมายของแผนย่อย : เมืองในพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนา เพื่อกระจายความเจริญและลดความเหลื่อมล้ำ
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บท
  - จำนวนเมืองที่ได้รับการพัฒนาเมืองและยกระดับให้เป็นเมืองอัจฉริยะในพื้นที่ภาคตะวันออก ๒

๓) แผนย่อย การพัฒนาเมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่มีการบริหารจัดการตามแผนผังภูมินิเวศอย่างยั่งยืน

- แนวทางการพัฒนา
  - จัดทำฐานข้อมูลที่ใช้ได้ทุกหน่วยงานร่วมกัน ด้านการพัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรม อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ และพื้นที่อนุรักษ์
  - จัดทำแผนผังภูมินิเวศของพื้นที่ ตามเกณฑ์และมาตรฐานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การจัดการสิ่งแวดล้อม การกำหนดเขตพื้นที่แนวกันชนโดยมีสัดส่วนของพื้นที่ป่า พื้นที่เกษตร พื้นที่ชนบท พื้นที่เมือง และพื้นที่อุตสาหกรรม ที่เหมาะสม
  - จัดให้มีหน่วยงาน/องค์กรที่จัดตั้งโดยภาครัฐ เพื่อให้ความรู้ ประสาน และบูรณาการภาคส่วนในการติดตามการพัฒนาพื้นที่ทั้งในระดับจังหวัด ระดับลุ่มน้ำ และระดับประเทศ

- เป้าหมายของแผนย่อย
  - เมืองมีระบบจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษที่มีประสิทธิภาพครอบคลุมและได้มาตรฐาน
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - จำนวนเมืองคุณภาพสิ่งแวดล้อมภายในเมืองอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

(๕) ประเด็น ๗ โครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และดิจิทัล

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย
  - ความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐานของกลุ่มจังหวัดดีขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
  - อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐาน

๒) แผนย่อย โครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและระบบโลจิสติกส์

- แนวทางการพัฒนา
  - เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ตลอดโซ่อุปทานทั้งภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ
- เป้าหมายของแผนย่อย
  - ต้นทุนโลจิสติกส์ลดลง
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของแต่ละจังหวัดต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดลดลง

๓) แผนย่อย ๓.๒ โครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน

- แนวทางการพัฒนา
  - สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในภาคอุตสาหกรรมภาคธุรกิจ ภาคขนส่ง และภาคครัวเรือนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้พลังงานโดยมุ่งให้เกิดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการใช้พลังงานอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด
- เป้าหมายของแผนย่อย : ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
  - สัดส่วนของการใช้ก๊าซธรรมชาติ ในการผลิตไฟฟ้าลดลง
  - สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนที่ผลิตได้ภายในจังหวัด

(๖) ประเด็น ๘ ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมยุคใหม่

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย : ผู้ประกอบการในทุกระดับเป็นผู้ประกอบการยุคใหม่
ที่มีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
  - สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในจังหวัด

๒) แผนย่อย ๓.๑ การสร้างความเข้มแข็งผู้ประกอบการอัจฉริยะ

- แนวทางการพัฒนา
  - สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกระดับให้มีจิตวิญญาณของ
การเป็นผู้ประกอบการ ขับเคลื่อนธุรกิจด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม
และความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ
การขยายช่องทางการตลาด การสร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับ
และการใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงพาณิชย์
รวมทั้งการปรับตัวสู่ธุรกิจรูปแบบใหม่ๆ พัฒนาผู้ประกอบการให้มี
ทักษะในการวิเคราะห์ และมีองค์ความรู้ด้านการจัดการฐานข้อมูล
สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่
รวมถึงคำนึงถึงการผลิตสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
เพื่อการวางแผนธุรกิจ ส่งเสริมการใช้ระบบประกันความเสี่ยงภัย
ของสินค้าและบริการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและลดความเสี่ยงใน
การดำเนินธุรกิจและส่งเสริมให้ผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจอย่างมี
ธรรมาภิบาล
  - พัฒnavิสาหกิจเริ่มต้น โดยการส่งเสริมให้ต่อยอดแนวความคิด
สามารถนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาสร้างธุรกิจ
  - ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ปรับรูปแบบธุรกิจใหม่โดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้กับวิธีการ
ดำเนินธุรกิจตลอดกระบวนการมากขึ้น เพื่อเพิ่มศักยภาพการ
แข่งขัน ลดต้นทุนและรองรับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม
ผู้บริโภค รวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการธุรกิจและ
การตลาด ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาสินค้าและบริการให้มี
คุณภาพมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภค
และสามารถเชื่อมโยงการผลิตกับผู้ประกอบการรายใหญ่
  - ส่งเสริมการรวมกลุ่มและสร้างเครือข่ายของผู้ประกอบการทั้งใน
และต่างประเทศให้เข้มแข็ง ผู้ประกอบการสามารถเกื้อหนุน

และเชื่อมโยงกันทั้งในแนวตั้งและแนวนอน รวมทั้งพัฒนาระบบ และกลไกที่ทำให้เกิดความเชื่อมโยงของห่วงโซ่มูลค่า เพื่อเพิ่มอานาจการต่อรองในตลาดที่สูงขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการผลิตการขนส่งและโลจิสติกส์ และพัฒนาความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในกลุ่มของตนให้ดียิ่งขึ้น

- เป้าหมายของแผนย่อย
  - เป้าหมายที่ ๑ การขยายตัวของวิสาหกิจเริ่มต้นในประเทศไทยเพิ่มขึ้น
  - เป้าหมายที่ ๒ ความสามารถในการแข่งขันด้านการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลดีขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บท
  - อัตราการขยายตัวจำนวนการก่อตั้งวิสาหกิจเริ่มต้นเพิ่มขึ้น

๓) แผนย่อย ๓.๓ การสร้างโอกาสเข้าถึงตลาด

- แนวทางการพัฒนา
  - สนับสนุนผู้ประกอบการให้มีสินค้าและบริการที่มีอัตลักษณ์ และตราสินค้าที่เด่นชัดให้ความสำคัญกับการผลิตโดยใช้ตลาดนำที่คำนึงถึงความต้องการของตลาดโดยเฉพาะตลาดที่มีมูลค่าสูง พร้อมทั้งพัฒนาบรรจุภัณฑ์สินค้าที่มีคุณภาพและมีความแตกต่าง เพื่อส่งเสริมการเข้าถึงตลาดต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตลาดต่างประเทศ
  - สร้างและพัฒนาตลาดในประเทศสำหรับสินค้าที่มีคุณภาพมาตรฐานและสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนรุ่นใหม่ รวมทั้งตลาดสินค้าสำหรับกลุ่มเฉพาะ เช่น สินค้าอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ สินค้าเกษตรอินทรีย์สินค้าสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุ เป็นต้น
  - ส่งเสริมผู้ประกอบการในทุกระดับ รวมถึงเกษตรกรและวิสาหกิจชุมชนในการขยายช่องทางการตลาดผ่านการใช้สื่อแบบดั้งเดิมและบนอินเทอร์เน็ต โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลในการเข้าถึงและขยายช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ ตลอดจนพัฒนาศูนย์กระจายสินค้าที่มีมาตรฐานในทุกภูมิภาค และมีระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัยในกระบวนการกระจายสินค้า โดยประสานความร่วมมือกับภาคเอกชน
- เป้าหมายของแผนย่อย
  - เป้าหมายที่ ๒ ความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าระหว่างประเทศของประเทศไทยดีขึ้น

- เป้าหมายที่ ๓ การขยายตัวการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านการค้าระหว่างประเทศ โดย IMD

- สัดส่วนการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อการส่งออก

๔) แผนย่อย ๓.๔ การสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

- แนวทางการพัฒนา

- ส่งเสริมการเข้าถึงและการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลในการสร้างโอกาสให้ภาคธุรกิจ โดยพัฒนาระบบฐานข้อมูลเกี่ยวกับองค์ความรู้สถิติ ผลการวิจัยและพัฒนา ทรัพย์สินทางปัญญา การตลาดและนวัตกรรม ให้สามารถดำเนินการประมวลผลข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อน ซึ่งรวมถึงการประมวลผลบนกลุ่มเมฆ ให้เป็นระบบที่รวบรวมข้อมูลและองค์ความรู้ที่เป็นปัจจุบัน บูรณาการ และต่อเนื่องให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการชุมชน และเกษตรกรสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นต่อการวางแผนธุรกิจ ตลอดจนต่อยอดความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมในการพัฒนาสินค้าและบริการของวิสาหกิจประเภทต่าง ๆ

- สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา และสถาบันวิชาการทั้งในและระหว่างประเทศ ในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการร่วมกัน โดยพัฒนาระบบและศูนย์บ่มเพาะผู้ประกอบการยุคใหม่แบบครบวงจรและมีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการประกอบธุรกิจอย่างเกื้อหนุนกันระหว่างผู้ประกอบการที่มีขนาดและศักยภาพต่างกัน โดยมีระบบจูงใจให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีและการพัฒนาร่วมกัน การเรียนรู้และให้คำปรึกษาทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมของภาคการผลิตและบริการทั้งในระดับส่วนกลางและชุมชน ตลอดจนส่งเสริมการจัดการ การผลิต และพัฒนาบุคลากรทางเทคโนโลยีขั้นสูงให้มีประสิทธิภาพและมีความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน

- สนับสนุนให้เกิดพื้นที่ทำงานร่วม ทั้งในเชิงกายภาพและจากการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมสำหรับผู้ประกอบการทุกระดับ เพื่อลดต้นทุนของธุรกิจ และเป็นแหล่ง

แลกเปลี่ยนข้อมูลองค์ความรู้ ทักษะ และนวัตกรรมที่สะดวก รวดเร็ว และทันสมัยทั้งยังเป็นการเชื่อมต่อธุรกิจระหว่างกัน โดยเฉพาะการเชื่อมโยงธุรกิจขนาดใหญ่กับธุรกิจขนาดกลาง ขนาดย่อม หรือธุรกิจตั้งต้นใหม่

- สร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงตลาดจัดซื้อจัดจ้าง ภาครัฐได้มากขึ้นโดยส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำสินค้าและบริการมาขึ้นบัญชีนวัตกรรมไทย มีการพัฒนานวัตกรรมตามความต้องการของภาครัฐ และบริการตรวจสอบคุณสมบัติและประกาศ ขึ้นทะเบียนบัญชีนวัตกรรมไทยโดยมีแนวทางการจัดซื้อจัดจ้าง สินค้าที่ขึ้นบัญชีนวัตกรรมอย่างชัดเจน

- ยกระดับบริการและโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพ ดำเนินการเชิงรุกเพื่อแก้จุดอ่อนและเสริมสร้างจุดแข็งของระบบนวัตกรรม ไทยโดยยกระดับบริการโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพของ ประเทศ

● เป้าหมายของแผนย่อย

- อันดับนโยบายของภาครัฐที่มีต่อวิสาหกิจและผู้ประกอบการ ด้านการสนับสนุนและความสอดคล้องของนโยบายดีขึ้น

- การเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตเศรษฐกิจ พิเศษทั้งหมดเพิ่มขึ้น

- การลงทุนในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมดได้รับการยกระดับ

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- อันดับนโยบายของภาครัฐที่มีต่อวิสาหกิจและผู้ประกอบการด้าน การสนับสนุนและความสอดคล้องของนโยบาย

- อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่

- มูลค่าการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่

(๗) ประเด็น ๑๘ การเติบโตอย่างยั่งยืน

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

● เป้าหมาย : สภาพแวดล้อมของประเทศไทยมีคุณภาพดีขึ้นอย่าง ยั่งยืน

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- อันดับของประเทศด้านความยั่งยืนและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

๒) แผนย่อย ๓.๑ การสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคม
เศรษฐกิจสีเขียว

● แนวทางการพัฒนา

- ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน โดยพัฒนาและส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม และเมืองอุตสาหกรรมตามแนวทางอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ที่ช่วยสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งการขับเคลื่อนเกษตรกรรมยั่งยืน ทั้งการเพาะปลูก ปศุสัตว์ และประมง ตลอดจนห่วงโซ่คุณค่า และกำหนดให้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมติดฉลากสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีมาตรการเพื่อจำกัดการใช้เทคโนโลยีหรือเครื่องจักรที่ไม่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมตามช่วงเวลาที่เหมาะสม พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มีมาตรฐานตามแนวทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยส่งเสริมทั้งอุปสงค์และอุปทานและนวัตกรรม เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนในท้องถิ่น รวมทั้งการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนในระดับประเทศ ทั้งด้านการพัฒนาเครือข่ายที่ประกอบด้วยสมาชิกจากทุกภาคส่วน ที่เกี่ยวข้องการยกระดับโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี

● เป้าหมายของแผนย่อย

- การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อม ๕๐ คะแนน

๓) แผนย่อย ๓.๓ การสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

● แนวทางการพัฒนา

- ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

- มุ่งเป้าสู่การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน

● เป้าหมายของแผนย่อย

- การปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทยลดลง

● การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมในสาขาพลังงาน และขนส่งสาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ และสาขาการจัดการของเสียลดลง
- ๔) แผนย่อย ๓.๔ การจัดการมลพิษที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสารเคมีในภาคเกษตรทั้งระบบให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล
  - แนวทางการพัฒนา
    - จัดการคุณภาพอากาศ เสียง และความสั่นสะเทือน
    - จัดการคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำใต้ดิน และแหล่งน้ำทะเลคุณภาพเหมาะสมกับประเภทการใช้ประโยชน์
    - จัดการขยะมูลฝอย มูลฝอยติดเชื้อ ของเสียอันตรายและกากอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล
  - เป้าหมายของแผนย่อย
    - คุณภาพอากาศ เสียง และความสั่นสะเทือนอยู่ระดับมาตรฐานของประเทศไทย
    - คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำใต้ดินและแหล่งน้ำทะเลมีคุณภาพเหมาะสมกับประเภทการใช้ประโยชน์
    - การจัดการขยะมูลฝอย มูลฝอยติดเชื้อ ของเสียอันตรายสารเคมีในภาคการเกษตรและการอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพมากขึ้น
  - การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
    - คุณภาพอากาศ เสียง และความสั่นสะเทือนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานประเทศไทย
    - คุณภาพของน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำทะเล และแหล่งน้ำใต้ดินอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมกับประเภทของการใช้ประโยชน์ ของพื้นที่เป้าหมายทั้งหมด

๒.๒.๒ แผนการปฏิรูปประเทศ ด้านเศรษฐกิจ

หัวข้อที่ ๑ การปฏิรูปด้านความสามารถในการแข่งขัน

- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑ : อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๒ : อุตสาหกรรมการเกษตร
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๓ : อุตสาหกรรมอาหาร
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๔ : อุตสาหกรรมเศรษฐกิจชีวภาพ
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๕ : อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๖ : อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าอัจฉริยะ
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๗ : อุตสาหกรรมเศรษฐกิจดิจิทัล
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๘ : อุตสาหกรรมการศึกษา
- ประเด็นการปฏิรูปที่ ๙ : อุตสาหกรรมสาธารณสุข

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๐ : การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

- อาชีวศึกษา (สนับสนุน)

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๑ : การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

- อุดมศึกษา (สนับสนุน)

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๒ : การเพิ่มประสิทธิภาพทางเทคโนโลยี

- โครงสร้างพื้นฐาน ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (สนับสนุน)

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๓ : การเพิ่มประสิทธิภาพทางเทคโนโลยี

- Big data (สนับสนุน)

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๔ : การเพิ่มระดับการแข่งขันทางธุรกิจ

- หน่วยงานดูแลควบคุมด้านกฎหมายด้านการแข่งขันทางการค้า และตลาดเสรี (สนับสนุน)

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๕ : คณะทำงานด้านการประชาสัมพันธ์ (สนับสนุน)

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๖ : การเพิ่มระดับการแข่งขันทางธุรกิจ

- วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (สนับสนุน)

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑๗ : การเพิ่มระดับการแข่งขันทางธุรกิจ

- ความยากง่ายในการทำธุรกิจ (สนับสนุน)

หัวข้อที่ ๒ การปฏิรูปด้านความเท่าเทียมและการเติบโตอย่างมีส่วนร่วม

หัวข้อย่อย ๒.๑ การยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตในระดับบุคคล

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๑ : การสร้างและใช้ Big Data ภาคเกษตร

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๖ : การจัดตั้ง Centre of Excellence สำหรับภาคเกษตร

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๘ : การสร้างแรงงานคุณภาพ (Super Worker) และเชื่อมโยงแรงงานสู่ตลาดอย่างครบวงจร

หัวข้อย่อย ๒.๒ : การเสริมสร้างพลังอำนาจชุมชน

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๒ : การพัฒนาธุรกิจชุมชน

ประเด็นการปฏิรูปที่ ๙ : การสร้างความมีส่วนร่วมจากภาคเอกชน ในการลดความเหลื่อมล้ำ

หัวข้อที่ ๓ : การปฏิรูปสถาบันทางเศรษฐกิจ

หัวข้อย่อย ๓.๓ การปฏิรูปสถาบันด้านการส่งเสริมผลิตภาพ การมาตรฐาน และนวัตกรรม

หัวข้อย่อย ๓.๔ การปฏิรูปสถาบันทางเศรษฐกิจเพื่อบริหารการส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก SMEs

หัวข้อย่อย ๓.๕ การปฏิรูปหน่วยงาน ขับเคลื่อน ติดตาม และประเมินผลการ พัฒนาเศรษฐกิจ (Oversight Body)

๒.๒.๓ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

๑) วัตถุประสงค์

(๑) เพื่อให้คนไทยมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม ได้รับความเป็นธรรม ในการเข้าถึงทรัพยากรและบริการทางสังคมที่มีคุณภาพ ผู้ด้อยโอกาสได้รับการพัฒนาศักยภาพรวมทั้งชุมชน มีความเข้มแข็งพึ่งพาตนเองได้

(๒) เพื่อให้เศรษฐกิจเข้มแข็ง แข่งขันได้ มีเสถียรภาพ และมีความยั่งยืน สร้างความเข้มแข็งของฐานการผลิตและบริการเดิมและขยายฐานใหม่โดยการใช้นวัตกรรมที่เข้มข้นมากขึ้น สร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจฐานรากและสร้างความมั่นคงทางพลังงาน อาหาร และน้ำ

(๓) เพื่อรักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้สามารถสนับสนุนการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการมีคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน

(๔) เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินมีประสิทธิภาพ โปร่งใส ทันทสมัย และมีการทำงานเชิงบูรณาการของภาคีการพัฒนา

(๕) เพื่อให้มีการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคโดยการพัฒนาภาค และเมือง เพื่อรองรับการพัฒนาระดับฐานการผลิตและบริการเดิมและขยายฐานการผลิตและบริการใหม่

(๖) เพื่อผลักดันให้ประเทศไทยมีความเชื่อมโยง (Connectivity) กับประเทศต่าง ๆ ทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และนานาชาติได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งให้ ประเทศไทยมีบทบาทนำและสร้างสรรค์ในด้านการค้า การบริการ และการลงทุนภายใต้กรอบความร่วมมือต่าง ๆ ทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และโลก

๒) เป้าหมายรวม

(๑) ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้และความยากจนลดลง เศรษฐกิจฐานราก มีความเข้มแข็ง ประชาชนทุกคนมีโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากร การประกอบอาชีพ และบริการทางสังคม ที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และเป็นธรรม กลุ่มที่มีรายได้ต่ำสุดร้อยละ ๔๐ มีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ แผนปฏิบัติการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ – ๒๕๖๕)

(๒) ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งและแข่งขันได้โครงสร้างเศรษฐกิจ ปรับสู่เศรษฐกิจฐานบริการและดิจิทัล มีผู้ประกอบการรุ่นใหม่และเป็นสังคมผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการขนาด กลางและขนาดเล็กที่เข้มแข็งสามารถใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างสรรค์คุณค่าสินค้าและบริการ มีระบบการผลิตและให้บริการจากฐานรายได้เดิมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น และมีการลงทุนในการผลิตและบริการ ฐานความรู้ขั้นสูงใหม่ ๆ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน รวมทั้งกระจายฐานการผลิตและการให้บริการ สู่ภูมิภาคเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ โดยเศรษฐกิจไทยมีเสถียรภาพและมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ ต่อปี และมีปัจจัยสนับสนุน อาทิ ระบบโลจิสติกส์ พลังงาน และการลงทุนวิจัยและพัฒนาที่เอื้อต่อการขยายตัวของภาคการผลิตและบริการ

(๓) มีระบบบริหารจัดการภาครัฐที่มีประสิทธิภาพ ทันทสมัย โปร่งใส ตรวจสอบได้ กระจายอำนาจและมีส่วนร่วมจากประชาชน บทบาทภาครัฐในการให้บริการซึ่งภาคเอกชนดำเนินการแทนได้ ดีกว่า ลดลง เพิ่มการใช้ระบบดิจิทัลในการให้บริการ ปัญหาคอร์รัปชันลดลง และการบริหารจัดการขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระมากขึ้น โดยอันดับประสิทธิภาพภาครัฐที่จัดทำโดยสถาบันการจัดการน่านาชาติ และอันดับความยากง่ายในการดำเนินธุรกิจในประเทศดีขึ้น การใช้จ่ายภาครัฐและระบบงบประมาณ มีประสิทธิภาพสูงฐานภาษีกว้างขึ้น และดัชนีการรับรู้การทุจริตดีขึ้น รวมถึงมีบุคลากรภาครัฐ ที่มีความรู้ ความสามารถและปรับตัวได้ทันกับยุคดิจิทัลเพิ่มขึ้น

๓) ยุทธศาสตร์ การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

(๓.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์

เป้าหมายที่ ๓ เพิ่มศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนพึ่งพาตนเองและได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากขึ้น

- ตัวชี้วัด ๓.๓ มูลค่าสินค้าชุมชนเพิ่มขึ้น

(๓.๒) แนวทางการพัฒนา

- เสริมสร้างศักยภาพชุมชน การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และการสร้างความเข้มแข็งการเงิน ฐานรากตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเอง ได้มีสิทธิในการจัดการ ทุน ที่ดินและทรัพยากรภายในชุมชน

- ส่งเสริมให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ด้วยกระบวนการวิจัย และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในชุมชนเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาในพื้นที่และการต่อยอดองค์ความรู้ไปสู่เชิงพาณิชย์รวมทั้งส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสร้างการจัดการความรู้ในชุมชน

- พัฒนาเศรษฐกิจชุมชน โดยส่งเสริมการประกอบอาชีพของผู้ประกอบการระดับชุมชน การสนับสนุนศูนย์ฝึกอาชีพชุมชน การส่งเสริมการเชื่อมต่อระหว่างเครือข่ายอุตสาหกรรม (Cluster) ในพื้นที่กับเศรษฐกิจชุมชน การสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชนและสถาบันการศึกษาในการร่วมกันพัฒนาความรู้ในเชิงทฤษฎีและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติเพื่อสร้างศักยภาพให้กับชุมชนในการประกอบธุรกิจการสนับสนุนการประกอบธุรกิจแบบวิสาหกิจเพื่อสังคม รวมถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวท้องถิ่นและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในชุมชนที่มีแหล่งท่องเที่ยว

๔) ยุทธศาสตร์ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

๔.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์

๑. เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๑ เศรษฐกิจเติบโตได้ตามศักยภาพ ประชาชนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

เป้าหมายที่ ๒ การลงทุนภาครัฐและเอกชนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

เป้าหมายที่ ๓ พัฒนาภาคส่งออกให้ขยายตัวและเป็นกลไกสำคัญใน

เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มผลิตภาพการผลิตของประเทศ

๒. การสร้างความเข้มแข็งให้เศรษฐกิจรายสาขา

เป้าหมายที่ ๑ เศรษฐกิจรายสาขาเติบโตอย่างเข้มแข็งและเป็นฐานในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ

เป้าหมายที่ ๓ พัฒนาพื้นที่ไปสู่เมืองอุตสาหกรรมนิเวศ

เป้าหมายที่ ๔ ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นและมีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวสูงขึ้น

เป้าหมายที่ ๕ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น

เป้าหมายที่ ๖ เพิ่มการลงทุนจากความร่วมมือภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ

เป้าหมายที่ ๘ ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจสูงขึ้น

แนวทางการพัฒนา

๑. การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวม

๑.๑ การพัฒนาด้านการคลัง

๑.๒ การพัฒนาภาคการเงิน

๒. การเสริมสร้างและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาค

การผลิตและบริการ มุ่งเน้นการสร้างเชื่อมโยงของห่วงโซ่มูลค่าระหว่างภาคเกษตร อุตสาหกรรม บริการ และการค้าการลงทุน เพื่อยกระดับศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ สร้างรายได้และกระจายรายได้สู่คนในชุมชนอย่างทั่วถึง อันจะนำมาซึ่งความเข้มแข็งของทั้งเศรษฐกิจในภาพรวมและเศรษฐกิจฐานรากตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๒.๑ การพัฒนาภาคการเกษตร โดย

๑) เสริมสร้างฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืน

๒) สร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ทางวิชาการ วิทยาศาสตร์

เทคโนโลยีและนวัตกรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการเกษตรแบบมีส่วนร่วม

๓) ยกกระดับการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารเข้าสู่ระบบ

มาตรฐานและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดและการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ โดย (๑) พัฒนาระบบมาตรฐาน สินค้าเกษตรและอาหารให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ทั้งในกลุ่มสินค้าที่เป็นอาหารและไม่ใช่อาหาร

(๒) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารให้ได้คุณภาพมาตรฐาน และความปลอดภัยและการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ (๓) ขับเคลื่อนการผลิต สินค้าเกษตรอินทรีย์อย่างจริงจัง

๔) เสริมสร้างขีดความสามารถการผลิตในห่วงโซ่อุตสาหกรรม

เกษตร โดย (๑) เสริมสร้างศักยภาพของสถาบันเกษตรกรและการรวมกลุ่ม (๒) ส่งเสริมให้เกษตรกรผลิตพืชปศุสัตว์ และการทำประมงให้สอดคล้องกับศักยภาพ พื้นที่และความต้องการของตลาด (Zoning) (๓) วิจัยพัฒนา

และใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักรสมัยใหม่ในกระบวนการผลิต (๔) สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตรและการใช้ประโยชน์จากฐานทรัพยากรชีวภาพเพื่อต่อยอดองค์ความรู้และพัฒนาผลิตภัณฑ์มูลค่าสูง

(๕) บริหารจัดการผลผลิตอย่างเป็นระบบครบวงจร (๖) พัฒนากลไกจัดการความเสี่ยงที่กระทบต่อสินค้าเกษตรและ (๗) สร้างความร่วมมือด้านการเกษตรกับประเทศเพื่อนบ้าน

๕) ส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวคิดการทำการเกษตรตามหลัก

ปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง โดย (๑) ส่งเสริมให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย (๒) ส่งเสริมขยาย

ผลและพัฒนาการผลิตในระบบเกษตรกรรมยั่งยืน และ (๓) ควบคุมการใช้สารเคมีการเกษตร ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด

๖) พัฒนาปัจจัยสนับสนุนในการบริหารจัดการภาคเกษตร และสนับสนุนเกษตรกรรุ่นใหม่ ดังนี้ (๑) พัฒนาฐานข้อมูลด้านอุปสงค์และอุปทานด้านการเกษตร (๒) สร้างบุคลากรด้านการเกษตร (๓) ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรให้ทันสมัย

๒.๒ การพัฒนาภาคอุตสาหกรรม เพื่อให้ประเทศไทยสามารถก้าวไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง จำเป็นต้องมีการกำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายที่มีศักยภาพในปัจจุบันเพื่อเป็นแรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยในระยะต่อไปได้ รวมทั้งกำหนดอุตสาหกรรมอนาคตที่สามารถใช้โอกาสของการเปลี่ยนแปลงบริษัทใหม่ ๆ ในโลก เช่น การก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การปรับตัวเข้าสู่ยุคอุตสาหกรรม ๔.๐ ที่ขับเคลื่อนโดยเทคโนโลยีเข้มข้น ดิจิทัล และนวัตกรรมเพื่อยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยการกำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ นั้นพิจารณาจาก ๒ มิติ คือ โอกาสของประเทศไทย จากเปลี่ยนแปลงในบริบทต่าง ๆ ในโลกและศักยภาพในการแข่งขันที่แท้จริงของประเทศไทยในปัจจุบัน ซึ่งแบ่งกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ (๑) กลุ่มอุตสาหกรรมที่ปัจจุบันประเทศไทยมีพื้นฐานที่เข้มแข็งที่จะต่อยอดไปสู่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นก้าวหน้ามากขึ้น และ (๒) กลุ่มอุตสาหกรรมอนาคตที่ใช้โอกาสจากบริบทใหม่ ๆ ของโลก ซึ่งอุตสาหกรรมทั้งสองกลุ่มมีแนวทางการพัฒนาหลักที่แตกต่างกัน ดังนี้

๑) พัฒนาต่อยอดความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพปัจจุบันเพื่อยกระดับไปสู่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้ ๑.๑) ยกระดับศักยภาพของอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้สำคัญของประเทศในปัจจุบันให้มีการใช้เทคโนโลยีขั้นก้าวหน้าเพื่อผลิตสินค้าที่รองรับความต้องการที่หลากหลายของผู้บริโภค ๑.๒) สร้างระบบกลไกและเครือข่ายที่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพในการเชื่อมโยงความร่วมมือของภาคธุรกิจในลักษณะคลัสเตอร์ ๑.๓) สนับสนุนการกระจายการลงทุนไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศและในภูมิภาคอาเซียน และ ๑.๔) ส่งเสริมการสร้างและพัฒนาตลาดสำหรับสินค้าที่มีคุณภาพ

๒) วางรากฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมสำหรับอนาคต โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้ ๒.๑) วางแผนและพัฒนากำลังคนรองรับอุตสาหกรรมอนาคต ๒.๒) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีรองรับอุตสาหกรรมอนาคต ๒.๓) สนับสนุนให้มีการศึกษาเชิงลึกเพื่อกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและนำไปปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม และ ๒.๔) ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เอื้อให้เกิดอุตสาหกรรมสำหรับอนาคต

๒.๓ การพัฒนาภาคบริการและการท่องเที่ยว

๑) เสริมสร้างขีดความสามารถการแข่งขันในเชิงธุรกิจ ของภาคบริการที่มีศักยภาพทั้งฐานบริการเดิมและฐานบริการใหม่เพื่อส่งเสริมให้เศรษฐกิจของประเทศเติบโตได้อย่างเข้มแข็ง โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้ ๑.๑) พัฒนาศักยภาพของฐานบริการเดิมให้เติบโตอย่างเข้มแข็ง ๑.๒) ยกระดับฐานธุรกิจบริการใหม่ที่มีแนวโน้มขยายตัวและมีศักยภาพในการเติบโต ๑.๓) สร้างกลไกการขับเคลื่อนภาคบริการที่เป็นเอกภาพ

๒) พัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ โดยมีแนวทางการพัฒนาดังนี้ ๒.๑) ส่งเสริมการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว ๒.๒) ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย จัดทำและบังคับใช้มาตรฐานด้านการท่องเที่ยว ๒.๓) ปรับโครงสร้างการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้เป็นกลไกในการบริหารจัดการและกำหนดทิศทางการพัฒนาที่ชัดเจน

๓) พัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาอย่างครบวงจร โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้ ๓.๑) ส่งเสริมการสร้างรายได้จากการกีฬา ๓.๒) ปรับโครงสร้างการบริหารจัดการด้านการกีฬาเพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมกีฬาของประเทศ

๒.๔ การพัฒนาภาคการค้าและการลงทุน

๑) ส่งเสริมการทำตลาดเชิงรุก

๒) พัฒนาการอำนวยความสะดวกทางการค้าให้ได้

มาตรฐานสากล

๓) สนับสนุนผู้ประกอบการลงทุนในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

และการสื่อสาร

๔) ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดย

(๑) สร้างผู้ประกอบการใหม่ที่มีจิตวิญญาณในการเป็นผู้ประกอบการที่มีทักษะในการทำธุรกิจ (๒) สร้างสังคมผู้ประกอบการโดยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำธุรกิจ และ (๓) ส่งเสริมการรวมกลุ่มเป็นคลัสเตอร์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในลักษณะห่วงโซ่มูลค่าและการเชื่อมโยงกับธุรกิจขนาดใหญ่

๕) พัฒนาปัจจัยสนับสนุนเพื่อส่งเสริมการลงทุนในประเทศและการลงทุนของคนไทยในต่างประเทศ

๖) ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบเพื่อส่งเสริมการค้าที่เป็นธรรมและอำนวยความสะดวกการค้าการพัฒนาระบบทรัพย์สินทางปัญญา

๕) ยุทธศาสตร์ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

(๕.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์

เป้าหมายที่ ๓ สร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีลดมลพิษ และลดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและระบบนิเวศ โดยให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกกับการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย พื้นฟูคุณภาพแหล่งน้ำสำคัญของประเทศ และแก้ไขปัญหาวิกฤตหมอกควัน

เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มประสิทธิภาพการลดก๊าซเรือนกระจกและขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มีกลไกจัดการเพื่อลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในด้านต่าง ๆ หรือในพื้นที่หรือสาขาที่มีความเสี่ยงจะได้รับผลกระทบสูง

(๕.๒) แนวทางการพัฒนา

๑. การรักษาฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติสร้างสมดุลของการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็น ดังนี้ (๑) อนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรป่า (๒) อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน (๓) พัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดินและแก้ไขการบุกรุกที่ดินของรัฐ (๔) ปกป้องทรัพยากรทางทะเลและป้องกันการค้าสัตว์ป่าและพืชหายาก (๕) วางแผนบริหารจัดการทรัพยากรแร่

๒. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ

๓. แก้ไขปัญหาวิกฤตสิ่งแวดล้อมด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตรายที่เกิดจากการผลิตและบริโภค สร้างเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมหรือเมืองสีเขียว เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน โดยมีแนวทางดำเนินงาน ดังนี้ (๑) เร่งรัดแก้ไขปัญหาการจัดการขยะตกค้างสะสมในพื้นที่วิกฤต (๒) เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการคุณภาพน้ำในพื้นที่ลุ่มน้ำวิกฤตและลุ่มน้ำสำคัญอย่างครบวงจร (๓) แก้ไขปัญหาวิกฤตหมอกควันไฟป่าในเขตภาคเหนือและภาคใต้ (๔) ปรับปรุงกฎหมายและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเมืองเพื่อรองรับการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๔. ส่งเสริมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ดังนี้ (๑) ส่งเสริมการผลิตและการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (๒) สนับสนุนการผลิตภาคการเกษตรไปสู่เกษตรกรรมที่ยั่งยืน (๓) ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (๔) สร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนไปสู่การบริโภคที่ยั่งยืน

๕. สนับสนุนการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดย (๑) จัดทำและปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (๒) พัฒนามาตรการและกลไกเพื่อสนับสนุนการลดก๊าซเรือนกระจกในทุกภาคส่วน โดยเฉพาะสาขาการผลิตไฟฟ้า การใช้พลังงานในภาคขนส่ง ภาคอุตสาหกรรม ภาคครัวเรือนและอาคาร (๓) ส่งเสริมภาคเอกชน รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีการจัดเก็บและรายงานข้อมูลเกี่ยวกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (๔) เพิ่มขีดความสามารถในการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อสนับสนุนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (๕) สร้างความรู้ ความเข้าใจ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมของประชาชน และภาคส่วนต่าง ๆ ในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๖. บริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติเพื่อให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุดและนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

๗. พัฒนาระบบการบริหารจัดการและกลไกแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้านทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

๘. การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ

๖) ยุทธศาสตร์ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบ และธรรมาภิบาลในสังคมไทย

(๖.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์

เป้าหมายที่ ๑ ลดสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านบุคลากร และเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการให้บริการของภาครัฐ และประสิทธิภาพการประกอบธุรกิจของประเทศ

(๖.๒) แนวทางการพัฒนา

๑. ปรับปรุงโครงสร้างหน่วยงาน บทบาท ภารกิจ และคุณภาพบุคลากรภาครัฐ ให้มีความ โปร่งใส ทันสมัย คล่องตัว มีขนาดที่เหมาะสม เกิดความคุ้มค่า

๒. ปรับปรุงกระบวนการงบประมาณ และสร้างกลไกในการติดตามตรวจสอบการเงินการคลัง ภาครัฐ

๓. เพิ่มประสิทธิภาพและยกระดับการให้บริการสาธารณะให้ได้มาตรฐานสากล เพื่อให้ประชาชนและภาคธุรกิจได้รับบริการที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน และอำนวยความสะดวกตรงตามความต้องการ ของประชาชนและภาคธุรกิจ

๔. ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ

๔.๑ ปลุกฝังให้คนไทยไม่โกง

๔.๒ ป้องกันการทุจริต

- เร่งรัดหน่วยงานภาครัฐให้มีการดำเนินงานในการกำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบอย่างเคร่งครัด โดยติดตามผลการดำเนินงานตามมาตรการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบของทุกหน่วยงานของรัฐอย่างต่อเนื่อง

- เสริมสร้างศักยภาพและความเข้มแข็งให้แก่ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริตให้ สามารถเป็นหน่วยงานหลักของภาครัฐในการเฝ้าระวัง ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ ที่บูรณาการการทำงานร่วมกันอย่างมีกลยุทธ์

๗) ยุทธศาสตร์ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

(๗.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์

เป้าหมายที่ ๑ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ในภาพรวม

เป้าหมายที่ ๔ การพัฒนาด้านพลังงาน

เป้าหมายที่ ๕ การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล

(๗.๒) แนวทางการพัฒนา

๑. การพัฒนาระบบโลจิสติกส์

พัฒนาและยกระดับมาตรฐานระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ และโซ่อุปทานให้ได้มาตรฐานสากลและสนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มตลอดห่วงโซ่อุปทาน โดย

๑) ยกระดับมาตรฐานการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน
ในภาคอุตสาหกรรมให้ได้มาตรฐานสากล

๒) พัฒนาระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ในภาคการเกษตร

๓) พัฒนาศักยภาพผู้ให้บริการโลจิสติกส์ (Logistics Service Providers: LSPs) ให้สามารถแข่งขันได้

๔) ส่งเสริมให้มีการลงทุนอุตสาหกรรมสนับสนุนการพัฒนาระบบโลจิสติกส์และการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ด้านโลจิสติกส์

๒. การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล

๒.๑ ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางธุรกิจโดย

๑) ส่งเสริมการพัฒนาผู้ประกอบการให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทางธุรกิจให้เป็นระบบดิจิทัล โดยจัดทำแพลตฟอร์ม (Platform) ธุรกิจดิจิทัล พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Commerce) ในภาคเกษตร ภาคการผลิต และภาคธุรกิจ การสร้างร้านค้าและมาตรฐานสินค้าออนไลน์ ส่งเสริมธุรกิจของผู้ประกอบการดิจิทัลรุ่นใหม่ (Startup) ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน และ ๒) พัฒนาระบบมาตรฐานรหัสของสินค้าและ

บริการของประเทศไทยให้เกิดความน่าเชื่อถือ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และรองรับกับการทางธุรกรรม พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Commerce) การบริหารห่วงโซ่อุปทานทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-Supply Chain) และการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Payment)

๒.๒ ปรับปรุงกฎ ระเบียบ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการ ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนากิจการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศ และสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล อาทิ กฎหมายพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ทันสมัย การกำหนดมาตรฐานระบบตรวจสอบ ยืนยันตัวตนทางออนไลน์ ระเบียบการใช้สิทธิแห่งทางในการพัฒนาและขยายโครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคม รวมทั้งการจัดตั้งองค์กรภาคเอกชนในรูปแบบสภาวิชาชีพดิจิทัล เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัล ในส่วนของภาคเอกชนที่เชื่อมโยงกับภาครัฐ

๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง

- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย ๔.๐ ระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ -๒๕๘๐) โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๗๙ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ โดย กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายทั้งระบบ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๕ โดย สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย กระทรวงอุตสาหกรรม
- ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแร่ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ -๒๕๗๙) และแผนแม่บทการบริหารจัดการแร่ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔ (ฉบับปรับปรุง) โดย คณะกรรมการนโยบายบริหารจัดการแร่แห่งชาติ (คนร.)
- แผนปฏิบัติการด้านดิจิทัล ของกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕ โดย สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

๒.๒.๔ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๑) นโยบายความมั่นคงแห่งชาติที่ ๑๑ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ

และสิ่งแวดล้อม

๒) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่ ๑๑

๓) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็น

รากฐานการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน

๔) ตัวชี้วัด

๑. ระดับความสำเร็จในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาอย่างสมดุล

๒. ระดับความสำเร็จในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพและสามารถป้องกันหรือลดผลกระทบต่อชุมชนจากการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐาน ระดับสากลและพันธกรณีของไทย

๕) กลยุทธ์

๑. เสริมสร้างให้ทุกภาคส่วนมีจิตสำนึกและตระหนักถึงสิทธิและหน้าที่ในการมีส่วนร่วม บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมั่นคงและยั่งยืนตามแนวทางพระราชรัฐ

๒. เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการปกป้องสิทธิชุมชน และแก้ปัญหาข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับประชาชน โดยใช้กลไกการมีส่วนร่วมของภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชน เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ นโยบายการคลัง และการบังคับใช้กฎหมาย รวมถึงพัฒนา กระบวนการยุติธรรมด้านสิ่งแวดล้อม

๓. เพิ่มประสิทธิภาพกลไกการตรวจสอบและเฝ้าระวังภัยคุกคามทาง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจากภายนอกประเทศ โดยเฉพาะปัญหาขยะอิเล็กทรอนิกส์ การลักลอบ นำเข้าวัตถุมีพิษ สารเคมีอันตรายและกากของเสียต่าง ๆ จากโรงงานอุตสาหกรรมของต่างชาติที่เข้ามาตั้ง ในอาณาเขตของประเทศไทย ซึ่งปล่อยของเสียกระทบสิ่งแวดล้อม

๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง

- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย ๔.๐ ระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๗๙ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ โดย กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการด้านดิจิทัล ของกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕ โดย สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติราชการระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของกระทรวง อุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ของกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดจันทบุรี
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดตราด
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดนครนายก
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดปราจีนบุรี
- แผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดสระแก้ว

ส่วนที่ ๓ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ปี ๒๕๖๔ – ๒๕๖๕ (จังหวัดจันทบุรี จังหวัดตราด จังหวัดนครนายก จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดสระแก้ว)

๓.๑ การประเมินสถานการณ์ ปัญหา และความจำเป็นของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ (จังหวัดจันทบุรี จังหวัดตราด จังหวัดนครนายก จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดสระแก้ว)

๓.๑.๑ ข้อมูลสภาพทั่วไปของกลุ่มจังหวัด

ความเป็นมา ลักษณะทางกายภาพ ข้อมูลการปกครอง/ประชากร ข้อมูลเศรษฐกิจ ลักษณะทางสังคม โครงสร้างพื้นฐาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อมูลสถิติที่สำคัญเชิงพื้นที่

ที่ตั้งและอาณาเขต

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ประกอบด้วย จังหวัด ๕ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี ตราด นครนายก ปราจีนบุรี สระแก้ว และครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด ๑๔,๕๒๒,๘๑๒ ไร่ หรือ ๒๗,๖๙๙.๐๘๑ ตารางกิโลเมตร เป็นกลุ่มจังหวัดทางภาคตะวันออกของ ๕ จังหวัดใน ๘ จังหวัด โดยพื้นที่ภาคตะวันออกทั้งภาคมีเนื้อที่รวม ๓๖,๕๐๒.๕๐ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ร้อยละ ๗.๑๑๔ ของเนื้อที่ทั้งประเทศ ประกอบด้วย ๘ จังหวัด ได้แก่ นครนายก ปราจีนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด และสระแก้ว

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีที่ตั้งในภาคตะวันออกอยู่ระหว่างละติจูดที่ ๑ องศาเหนือ ถึง ๑๔ องศาเหนือและลองจิจูด ๑๐๑ องศาตะวันออก ถึง ๑๐๓ องศาตะวันออก มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้

ทิศเหนือ จรดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ติดต่อกับจังหวัดสระบุรี จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ ดินแดนที่อยู่เหนือสุดอยู่ที่เขาใหญ่ สำคัญประจันตคาม จังหวัดปราจีนบุรี

ทิศใต้ จรดทะเลด้านอ่าวไทย ติดต่อกับอ่าวไทย ดินแดนที่อยู่ทางใต้สุดของภาคตะวันออก คือ แหลมสารพัดพิษ อำเภอกลองใหญ่ จังหวัดตราด

ทิศตะวันออก จรดราชอาณาจักรกัมพูชา ติดต่อกับราชอาณาจักรกัมพูชา โดยมีแนวเทือกเขาบรรทัดเป็นพรมแดนดินแดนที่อยู่ทางตะวันออกสุด คือ แหลมสารพัดพิษ อำเภอกลองใหญ่ จังหวัดตราด

ทิศตะวันตก จรดภาคตะวันออก ติดต่อกับฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง และอ่าวไทย

ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิประเทศ

ภาคตะวันออก มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่เทือกเขาและที่ราบสลับภูเขาทุกเตี้ยๆ บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกมีเทือกเขาจันทบุรีทอดตัวไปทางตะวันตกจนจรดกับเทือกเขาพนมดงรัก ซึ่งทอดยาวจากเหนือถึงใต้ เป็นเส้นแบ่งอาณาเขต ระหว่างไทยกับประเทศกัมพูชา ทางตะวันตกและทางใต้ติดกับทะเลอ่าวไทย มีแม่น้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำจันทบุรี แม่น้ำตราด แม่น้ำระยอง และแม่น้ำประแสร์ ซึ่งไหลลงสู่ทะเลอ่าวไทย ชายฝั่งทะเลที่เรียบยาว โค้งเว้า ท้องทะเลตะวันออกเต็มไปด้วยกลุ่มเกาะน้อยใหญ่ หลายแห่งที่สำคัญ ได้แก่ เกาะช้าง เกาะหมาก เกาะกูด ในจังหวัดตราด เกาะเสม็ด เกาะมัน จังหวัดระยอง เกาะล้าน เกาะสีชัง ในจังหวัดชลบุรี ส่วนบริเวณปากแม่น้ำเป็นพื้นที่ป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ ซึ่งเกิดจากการทับถมของตะกอนโคลนตมที่แม่น้ำสายต่าง ๆ พัดพามา เป็นบริเวณที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศของสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ในภูมิภาค

ตะวันออกจากสภาพภูมิศาสตร์ ภูมิอากาศ ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่และท้องทะเลที่กว้างใหญ่ ประชากร จึงประกอบอาชีพที่หลากหลาย ได้แก่ สวนผลไม้ เช่น เงาะ ทุเรียน มังคุด สับปะรด สวนยางพาราที่นาพันธุ์ มาจากภาคใต้ มีการทำประมงชายฝั่ง ประมงน้ำจืด จำหน่ายอาหารทะเลสด รวมทั้งอาหารแปรรูปต่าง ๆ มีโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ซึ่งกำหนดให้เป็นแหล่งอุตสาหกรรมหนักที่ต้องใช้พลังงานจากก๊าซธรรมชาติเป็นวัตถุดิบ เป็นแหล่งรวมแร่อัญมณีที่มีค่าของประเทศ รวมไปถึงการเป็นผู้ส่งออก รายใหญ่ของโลกด้วย ภูมิภาคแห่งนี้ยังเป็นที่ตั้งของท่าอากาศยานนานาชาติอู่ตะเภา ระยอง-พัทยา (U-Tapao Rayong-Pattaya International Airport) หรือมักเรียกกันว่า “สนามบินอู่ตะเภา” เป็นสนามบินตั้งอยู่ในพื้นที่ ตำบลพลา สำคัญบ้านฉาง จังหวัดระยอง อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของ กรุงเทพมหานคร อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ ๑๕๐ กิโลเมตร ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของกองการบิน ทหารเรือ กองเรือยุทธการ และกองการบินอู่ตะเภา โดยมีรายละเอียดของจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาค ตะวันออก ๒ ดังนี้

จังหวัดจันทบุรี ตั้งอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกของประเทศไทย เป็นเมือง ที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติทั้งในดิน และในน้ำมีสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศ ที่เอื้ออำนวย ต่อการทำการเกษตรโดยเฉพาะการเพาะปลูกผลไม้ที่ขึ้นชื่อของจังหวัด ได้แก่ ทุเรียน เงาะ มังคุด ลางสาด และพืชผลทางการเกษตรอื่น ๆ เช่น พริกไทยและยางพารา ส่วนบริเวณชายฝั่งก็มีทำการประมง จึงเป็นเมือง ที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยอาหารทะเลนานาชนิดและในอีกแง่มุมหนึ่ง จันทบุรี คือ ศูนย์กลางธุรกิจด้านอัญมณี ที่มีชื่อเสียงแพร่หลายไปทั่วโลก เป็นแหล่งรวมช่างฝีมือในการเจียรไนอัญมณีและทำเครื่องประดับต่าง ๆ ทั้งยังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามหลายแห่ง และมีแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่น่าสนใจมากมาย ทั้งศาสนสถาน โบราณสถานและโบราณวัตถุ จึงทำให้จันทบุรีเป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของ ประเทศในปัจจุบัน จันทบุรีอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ ๒๔๕ กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ ๖,๓๓๘ ตาราง กิโลเมตร จังหวัดจันทบุรีแบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๑๐ อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองจันทบุรี อำเภอท่าใหม่ อำเภอขลุง อำเภอแหลมสิงห์ อำเภอโป่งน้ำร้อน อำเภอมะขาม อำเภอสอยดาว อำเภอนายายอาม อำเภอแก่งหางแมว และอำเภอเขาคิชฌกูฏ

จังหวัดตราด อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ๓๑๕ กิโลเมตร เป็นจังหวัดชายแดนทางภาคตะวันออก ของประเทศไทยติดกับประเทศกัมพูชาโดยมีเขาบรรทัดเป็นพรมแดนธรรมชาติ มีเกาะเล็กเกาะใหญ่อยู่ ๕๒ เกาะ ประกอบด้วยสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามอาทิเช่น หาดทรายสีขาวยาวและแนวปะการัง อีกทั้งเป็น จังหวัดที่มีผลไม้หลากหลายและเป็นเขตการประมง ตราดยังเป็นแหล่งอัญมณีที่สำคัญมีการขุดพบ “พลอยแดง” หรือ “ทับทิมสยาม” ในเขตสำคัญบ่อไร่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ จังหวัดตราดอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ๓๑๕ กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ ๒,๘๑๙ ตารางกิโลเมตร เป็นจังหวัดชายแดนทางภาคตะวันออกของประเทศไทย แบ่งการปกครองออกเป็น ๗ อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอเขาสมิง อำเภอแหลมงอบ อำเภอคลองใหญ่ อำเภอบ่อไร่ อำเภอเกาะกูด และอำเภอเกาะช้าง

จังหวัดนครนายก เป็นเมืองที่มีขนาดเล็กไม่ใหญ่ เจียบสงบเหมาะกับการอยู่อาศัยและท่องเที่ยว พักผ่อน เป็นเมืองในฝันใกล้กรุงเทพฯ ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวมากมายทั้งทางธรรมชาติและวัฒนธรรม รวมถึง มีกิจกรรมที่สามารถทำได้ทั้งครอบครัว สภาพพื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่ราบอยู่ในหุบเขาตอนเหนือทางตะวันออก เป็นเนินสูงและป่าเขาติดต่อกับเขาตองพญาเย็น ส่วนทางตอนกลางและตอนใต้เป็นที่ราบลุ่ม ภูเขาที่สำคัญคือ

เขาใหญ่ เขาเขียว เขาชะโงกและเขานางรอง เป็นต้น ซึ่งเป็นแหล่งต้น น้ำลำธารและน้ำตกที่สวยงามหลายแห่ง จังหวัดนครนายกมีพื้นที่ประมาณ ๒,๑๒๒ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๑,๓๒๖,๒๕๐ ไร่ แบ่งการปกครอง เป็น ๔ อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองนครนายก อำเภอบ้านนา อำเภอปากพลี อำเภอองครักษ์

จังหวัดปราจีนบุรี ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของภาคกลาง เป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่มีทรัพยากร ในด้านการท่องเที่ยวมากมายและหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะผืนป่ามรดกโลกของอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และอุทยานแห่งชาติทับลาน ที่นับเป็นสมบัติล้ำค่าในด้านของทรัพยากรธรรมชาติทั้งของประเทศและของโลก เดิมปราจีนบุรีเป็นจังหวัดใหญ่ มีพื้นที่กว้างขวางเป็นอันดับ ๖ ของประเทศ แต่ภายหลังได้มีการแยกจังหวัดออกจากมณฑลปราจีน ตั้งเป็นจังหวัดนครนายกและฉะเชิงเทราและในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ก็ได้มีพระราชบัญญัติแยกพื้นที่ บางสำคัญออกจากจังหวัดปราจีนบุรีอีกครั้งแล้วตั้งเป็นจังหวัดสระแก้ว จังหวัดปราจีนบุรีจึงมีขนาดเท่ากับ ในปัจจุบันนับแต่นั้นมา จังหวัดปราจีนบุรีมีเนื้อที่ประมาณ ๔,๗๖๒ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๓,๐๕๔,๔๔๙ ไร่ จัดเป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ ๔๕ ของประเทศไทย แบ่งการปกครองออกเป็น ๗ อำเภอ คือ อำเภอเมืองปราจีนบุรี อำเภอบ้านสร้าง อำเภอประจันตคาม อำเภอศรีมโหสถ อำเภอศรีมหาโพธิ อำเภอภินทร์บุรี และอำเภอนาดี

จังหวัดสระแก้ว เป็นจังหวัดชายแดนตะวันออก มีอารยธรรมโบราณ โดยจะเห็นได้จาก กลุ่มปราสาทโบราณที่มีมากมายกระจายอยู่ทั่วจังหวัด และโบราณวัตถุที่หลงเหลือบอกเล่าเรื่องราว ประวัติศาสตร์ ความรุ่งเรืองของแผ่นดินในอดีตให้แก่คนรุ่นหลัง นอกจากนี้แหล่งโบราณสถานที่น่าศึกษา ทางประวัติศาสตร์แล้ว จังหวัดสระแก้วยังมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ เช่น อุทยานแห่งชาติปางสีดา ที่เป็นที่รู้จักกันดี ในบรรดาผู้รักธรรมชาติและอุทยานแห่งชาติตาพระยา อุทยานแห่งชาติแห่งใหม่ ที่มีแนวเขต ติดต่อระหว่างไทยกับกัมพูชา ซึ่งเป็นผืนป่าที่เชื่อมต่อกัน ทำให้เป็นเขตที่มีการเชื่อมโยงของสัตว์ป่าไปมาระหว่าง ประเทศอย่างน่าสนใจ จังหวัดสระแก้วยังมีประติมากรรมมหัศจรรย์ทางธรรมชาติให้นักท่องเที่ยวชมและศึกษา อย่างเช่น "ละลุ" ที่มีลักษณะแปลกตาตั้งอยู่สุดชายแดนอรัญประเทศ เป็นประตูบานใหญ่ที่เปิดไปสู่ประเทศ กัมพูชา เชื่อมการคมนาคมและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้เป็นเส้นทางเดียวกัน ชาวไทยและชาวเขมร มีการข้ามฝั่ง เพื่อค้าขายสินค้าและท่องเที่ยวกันเป็นประจำ จึงทำให้ที่นี่มีสีสัน ผู้คนหลากหลายเผ่าพันธุ์ มีเสน่ห์ น่ามอง มีตลาดโรงเกลือที่เต็มไปด้วยของแปลกราคาถูกและสินค้ามือสองจากนานาประเทศเพื่อนบ้าน จังหวัด สระแก้วมีพื้นที่ประมาณ ๗,๑๙๕.๑๓๘ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๔,๔๙๗ ไร่ ตั้งอยู่ระหว่างละติจูดที่ ๑๓ องศา ๑๔ ลิปดา ถึง ๑๔ องศา ๑๑ ลิปดาเหนือ และลองติจูดที่ ๑๐๑ องศา ๕๑ ลิปดา ๕๖ ลิปดาตะวันออก มีพรมแดนติดต่อกับประเทศกัมพูชา ทางทิศตะวันออกยาวประมาณ ๑๖๕ กิโลเมตร ห่างจากกรุงเทพมหานคร โดยทางรถยนต์ ๒๓๖ กิโลเมตร จัดเป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ ๒๘ ของประเทศไทย สภาพพื้นที่มีทั้งที่ราบ ที่ราบสูง และภูเขาสูงสลับซับซ้อนมีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางเฉลี่ย ๗๔ เมตร โดยแบ่งการ ปกครองออกเป็น ๙ อำเภอ คือ อำเภอเมืองสระแก้ว อำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอวัฒนานคร อำเภออรัญประเทศ อำเภอเขาฉกรรจ์ อำเภอโคกสูง และอำเภอวังสมบูรณ์

โดยรวมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ในปัจจุบัน จังหวัดจันทบุรี เป็นศูนย์กลางการค้า อัญมณีขนาดใหญ่และมีความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยวชุมชน จังหวัดตราดมีสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเล ที่สำคัญและยังมีแนวโน้มที่จะสร้างสนามบินพาณิชย์ เพื่อเชื่อมต่อการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยจังหวัดสระแก้ว จันทบุรี และตราด มีชายแดนติดต่อกับประเทศกัมพูชา มีด่านชายแดนและจุดผ่อนปรน

ที่เป็นดินแดนการค้าชายแดนฝั่งกัมพูชาและมีการค้าชายแดนสูงเป็นอันดับ ๑ ของการค้าชายแดนฝั่งกัมพูชา และจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ยังอยู่ในพื้นที่ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามมาตรการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน หรือ SEZ (Special Economic Zones) ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว และจังหวัดตราด สำหรับจังหวัดปราจีนบุรี เป็นจังหวัดที่มีนิคมอุตสาหกรรมแห่งเดียวในกลุ่มจังหวัด และมีเขตอุทยานแห่งชาติ มีธรรมชาติที่สวยงามและพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเก่าแก่ในยุคทวารวดี (พุทธศตวรรษที่ ๑๒ - ๑๖) และจังหวัดนครนายกเป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและธรรมชาติที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร และเคยได้รับการคัดเลือกให้เป็นจังหวัดอัจฉริยะต้นแบบ (Nakhonnayok Smart Province) ในปี ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นต้นแบบของการพัฒนาเมืองสมัยใหม่ หรือ “Smart City” อีกทั้งเคยมีโครงการศึกษาเพื่อพัฒนาให้เป็นเมืองใหม่บริวารกรุงเทพมหานครในพื้นที่สำคัญบ้านนา จังหวัดนครนายก อีกด้วย

ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ โดยทั่วไป ได้รับอิทธิพลจากลมทะเลพัดผ่าน ตลอดเวลา อากาศเย็นสบายตลอดปี มีฝนตกชุกในฤดูฝน ไม่ร้อนจัดเนื่องจากอยู่ติดกับทะเลและไม่หนาวเย็น ความชื้นในอากาศสูง สภาพอากาศเป็นไปตามฤดูกาล

การใช้ประโยชน์จากที่ดิน

การใช้ประโยชน์ของที่ดินของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ เนื้อที่ทั้งหมด ๑๔,๕๒๒,๘๑๒ ไร่ โดยจังหวัดสระแก้วมีพื้นที่เป็นอันดับ ๑ รองลงมาคือ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดตราด และจังหวัดนครนายก ตามลำดับ แบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดิน เป็นดังนี้

๑) เนื้อที่ป่าไม้ ๔,๐๘๑,๒๐๘ ไร่ อันดับ ๑ ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี รองลงมาคือ จังหวัดสระแก้ว จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดตราด และจังหวัดนครนายก ตามลำดับ

๒) เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตร ๗,๓๖๗,๗๕๓ ไร่ อันดับ ๑ ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว รองลงมา คือ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดตราด และจังหวัดนครนายก ตามลำดับ

๓) ขนาดฟาร์ม ๒๑๒.๔๑ ไร่/ครัวเรือน อันดับ ๑ ได้แก่ จังหวัดตราด รองลงมาคือ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดสระแก้ว จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดนครนายก ตามลำดับ

๔) เนื้อที่ใช้ประโยชน์นอกการเกษตร ๓,๐๗๓,๘๕๒ ไร่ อันดับ ๑ ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว รองลงมา คือ จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดจันทบุรี จังหวัดนครนายก และจังหวัดตราด ตามลำดับ

ข้อมูลการปกครอง/ประชากร

เขตการปกครอง

เขตการปกครองของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ แบ่งเป็น 5 จังหวัด 37 สำคัญ 277 ตำบล 2,838 หมู่บ้าน 5 องค์การบริหารส่วนจังหวัด 27 เทศบาล 207 องค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งเป็นรายจังหวัด ดังนี้

โครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคม / เส้นทางคมนาคมของจังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก 2 ใช้ทางถนนสายทางหลักและสายทางรอง ในการเดินทางเชื่อมโยงภายในกลุ่มจังหวัด ซึ่งมีทั้งถนนสายทางหลักและสายทางรองในการเชื่อมต่อกัน

รถไฟ

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีเส้นทางรถไฟรางเดี่ยว จำนวน ๑ เส้นทางหลัก คือ เส้นทางที่ไปยังจังหวัดสระแก้ว ซึ่งการขนส่งระบบรางในเส้นทางตะวันออกไปยังจังหวัดสระแก้ว เป็นเพียงรางเดี่ยว และมีปริมาณการขนส่งทั้งผู้โดยสารและสินค้าไม่มากนัก เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานคร ด้วยระยะทางที่ใกล้ทำให้ต้นทุนในการเดินทางและขนส่งด้วยระบบรางไม่แตกต่างจากการขนส่งทางถนนมากนัก และยังเสียเปรียบ ในด้านระยะเวลาเดินทาง และความสามารถการเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายอีกด้วยถ้าจะทำการขนส่งระบบรางไปทางทิศตะวันออกคุ่มทุนและได้รับความนิยมนจะต้องเชื่อมต่อระบบให้เข้าไปยังประเทศกัมพูชา เพื่อให้มีระยะทาง จำนวนผู้โดยสารและปริมาณสินค้ามากพอที่จะทำให้แข่งขันกับการขนส่งทางถนนได้และโครงการก่อสร้างรถไฟทางคู่ในเส้นทางรถไฟสายชายฝั่งทะเลตะวันออกช่วงฉะเชิงเทรา-คลองสิบเก้า -แก่งคอย เป็นการก่อสร้างทางรถไฟใหม่ จำนวน ๑ ทาง คู่ขนานไปกับทางเดิมเริ่มจากสถานีฉะเชิงเทรา ไปตามทางรถไฟสายตะวันออกเดิม (สายอรัญประเทศ) ผ่านสถานีบางน้ำเปรี้ยวถึงสถานีคลองสิบเก้า จากนั้นแยกขนานไปกับทางรถไฟสายคลองสิบเก้า-แก่งคอย ผ่านสถานีองครักษ์ วิหารแดง บึงใหญ่ สูดปลายทางที่สถานีแก่งคอย ซึ่งผ่านพื้นที่สำคัญเมืองและสำคัญบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา พื้นที่สำคัญองครักษ์ และสำคัญบ้านนา จังหวัดนครนายก และพื้นที่สำคัญวิหารแดง สำคัญเมือง และสำคัญแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ซึ่งจะเปิดให้บริการเต็มทีประมาณเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๖๒ จะสามารถรองรับการขนส่งสินค้าทางรางของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกไปยังภาคอีสานได้

ท่าเรือ

การคมนาคมขนส่งทางน้ำในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีท่าเทียบเรือเพื่อการท่องเที่ยวและการขนส่งสินค้า โดยมีการเชื่อมโยงการคมนาคมขนส่งทางน้ำกับจังหวัดที่มีทางออกสู่ทะเล ได้แก่

จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราด และมีการขนถ่ายสินค้าต่อไปยังท่าเรือที่ขนส่งระหว่างประเทศที่สามารถรองรับการขนส่งสินค้าไปยังอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และภูมิภาคอินโดจีน

สนามบิน

๑) สนามบินจันทบุรี หรือ สนามบินท่าใหม่ หรือ สนามบินเนินพลอยแหวน (Chanthaburi Airstrip) เป็นสนามบินในจังหวัดจันทบุรี ตั้งอยู่ที่ตำบลท่าใหม่ อำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี โดยมีกองทัพเรือเป็นเจ้าของพื้นที่สนามบินแห่งนี้ สนามบินจันทบุรีมีพื้นที่ประมาณ ๙๐๐ ไร่ สร้างขึ้นจากคำสั่งของกระทรวงกลาโหมในปี พ.ศ. ๒๔๖๒ เพื่อหาพื้นที่ขึ้นลงของเครื่องบินในเขตจังหวัด

๒) มีสนามบินเอกชนจำนวน ๑ แห่ง (บริษัทบางกอกแอร์เวย์) เปิดให้บริการเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๖ ตั้งอยู่ที่ตำบลท่าโสม อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด เปิดบริการวันละ ๓ เที่ยวบิน

(กรณีบินปกติ) และวันละ ๖ เที่ยวบิน (กรณีช่วงฤดูการท่องเที่ยว) โดยได้รับการอนุญาตเป็นสนามบิน
ศุลกากรเรียบร้อยแล้ว ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๖

ประปา

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตะวันออก ๒ มีแนวโน้มจำนวนผู้ใช้น้ำประปาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดย
สถิติของผู้ใช้น้ำประปาในปี ๒๕๖๔ คือ ๒๐๔,๒๕๗ ราย โดยจังหวัดจันทบุรีมีจำนวนผู้ใช้น้ำประปาสูงสุด
และเป็นจังหวัดที่มีอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ใช้น้ำประปาสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด ในขณะที่จังหวัด
นครนายกเป็นจังหวัดที่มีจำนวนผู้ใช้น้ำประปาต่ำสุดของกลุ่มจังหวัด

(<https://www.pwa.co.th/province/report> ข้อมูล ณ เดือนกันยายน ๒๕๖๔)

ไฟฟ้า

จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้าในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า ๘๒๐,๒๓๘ ราย
โดยจังหวัดจันทบุรีมีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้าสูงสุดจำนวน ๒๖๔,๖๐๙ ราย และเป็นจังหวัดที่มีอัตราการเพิ่มขึ้นของ
จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้าสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัด ในขณะที่จังหวัดตราดเป็นจังหวัดที่มีผู้ใช้ไฟฟ้าต่ำที่สุดในกลุ่มจังหวัด
จำนวน ๙๒,๓๑๗ ราย นอกจากนี้ จังหวัดปราจีนบุรีและจังหวัดสระแก้วเป็นจังหวัดที่มีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า
ในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

โทรศัพท์พื้นฐาน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนผู้ใช้โทรศัพท์พื้นฐาน จำนวน ๓๒๓,๑๙๘ เลขหมาย
โดยจังหวัดจันทบุรี มีจำนวนผู้ใช้โทรศัพท์มือถือสูงสุด ๑๑๔,๕๖๒ เลขหมาย และจังหวัดที่มีอัตราการ
ผู้ใช้โทรศัพท์มือถือต่ำสุด คือ จังหวัดนครนายกจำนวน ๔๓,๒๓๓ เลขหมาย

อินเทอร์เน็ต

สัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุด ได้แก่ จังหวัดตราด คิดเป็นสัดส่วน ๘๐.๔ รองลงมาได้แก่
จังหวัดจันทบุรี คิดเป็นสัดส่วน ๗๗.๖ จังหวัดนครนายก คิดเป็นสัดส่วน ๗๔.๙ จังหวัดปราจีนบุรี คิดเป็นสัดส่วน
๗๒.๒ และจังหวัดสระแก้ว คิดเป็นสัดส่วน ๖๘.๕ ตามลำดับ

๓.๑.๒ การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ

ด้านเศรษฐกิจ

๑) เศรษฐกิจภาพรวม

จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ประมวลผลโดยสำนักงาน
คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สามารถสรุปได้ว่ามูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของกลุ่มจังหวัด
ภาคตะวันออก ๒ เท่ากับ ๑,๐๘๙,๙๓๖ และมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ โครงสร้างเศรษฐกิจของกลุ่ม
จังหวัดภาคตะวันออก ๒ ยังคงพึ่งพาภาคการเกษตร โดยกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีมูลค่าผลิตภัณฑ์
มวลรวมกลุ่มจังหวัดฯ ดังนี้

ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อประชากร (GPP per Capita)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ รวมประมาณ
๑,๐๘๙,๙๓๖ บาท โดยจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อหัวสูงที่สุด คือ จังหวัดปราจีนบุรี
อยู่ที่ประมาณ ๕๑๓,๗๘๙ บาท รองลงมาคือจังหวัดจันทบุรี อยู่ที่ประมาณ ๒๑๗,๓๙๓ บาท ในขณะที่

จังหวัดตราดอยู่ที่ประมาณ ๑๖๑,๓๒๒ บาท นครนายกอยู่ที่ประมาณ ๑๑๖,๗๑๗ บาท และจังหวัดสระแก้ว อยู่ที่ ๘๐,๗๑๖ บาท ต่ำที่สุดในกลุ่มจังหวัด

เกษตรกรรม

๑) พื้นที่เพาะปลูก

จากการสำรวจเนื้อที่และการใช้ประโยชน์ที่ดินรายจังหวัด ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ โดยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรพบว่ากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีเนื้อที่รวมประมาณ ๑๔,๕๒๒,๘๑๓ ไร่ โดยจังหวัดสระแก้ว ๔,๔๙๖,๙๖๒ ไร่ มีเนื้อที่มากที่สุด รองลงมาคือจังหวัดจันทบุรี ๓,๙๖๑,๒๕๐ ไร่ จังหวัดปราจีนบุรี ๒,๙๗๖,๔๗๖ ไร่ จังหวัดตราด ๑,๗๖๑,๘๗๕ ไร่ และจังหวัดนครนายก ๑,๓๒๖,๒๕๐ ไร่ ตามลำดับ

โดยพื้นที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีทั้งสิ้น ๗.๓๗ ล้านไร่ แบ่งเป็น นาข้าว ๑.๘๘ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๕๙ พืชไร่ ๑.๗๙ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๒๘ สวนผลไม้/ไม้ยืนต้น ๒.๘๐ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๙๙ (มีจำนวนสูงสุด) สวนผัก/ไม้ดอก/ไม้ประดับ ๐.๐๖๔ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๐.๘๘ ที่ดินทางการเกษตรอื่น ๆ ๐.๘๓ ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๒๗

๒) ผลผลิต

ผลผลิตพืชสำคัญของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ประกอบด้วย ข้าว เช่น ข้าวนาปีและข้าวนาปรัง พืชไร่ ประกอบด้วย มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และสับปะรด สวนไม้ผลไม้ยืนต้น ได้แก่ ยางพารา ลาไย ทูเรียน มังคุด ปาล์มน้ำมัน เงาะ ลิ้นจี่ มะนาว มะพร้าว ส้มเขียวหวาน พริกไทย สวนผัก/ไม้ดอก /ไม้ประดับ เช่น ข้าวโพดหวาน

พื้นที่ปศุสัตว์

การทำปศุสัตว์ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ เป็นกลุ่มใหญ่ของการปศุสัตว์ปริมาณการเลี้ยงสัตว์เศรษฐกิจ ในภาพรวมมีสรุปสาระสำคัญของสัตว์เศรษฐกิจและปริมาณการเลี้ยง เป็นดังนี้

(๑) สัตว์ปีก ได้แก่ ไก่เนื้อ ไก่ไข่ ไก่พื้นเมืองและเป็ดเนื้อ

- จังหวัดที่มีปริมาณการเลี้ยงสัตว์ปีกสูงสุด ได้แก่ จังหวัดปราจีนบุรี ๓๕.๒๐๑ ล้านตัว จังหวัดนครนายก ๘.๗ ล้านตัว จังหวัดสระแก้ว ๒.๐๖ ล้านตัว จังหวัดจันทบุรี ๑.๓๓ ล้านตัว และจังหวัดตราด ๐.๗๒๐ ล้านตัว

(๒) สัตว์ใหญ่ ได้แก่ โคนม โคเนื้อ กระบือ

- จังหวัดที่มีปริมาณการเลี้ยงสัตว์ใหญ่สูงสุด ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว ๗๘,๓๖๗ ตัว จังหวัดปราจีนบุรี ๑๔,๙๘๒ ตัว จังหวัดนครนายก ๑๐,๓๒๐ ตัว จังหวัดจันทบุรี ๖,๒๓๓ ตัว และจังหวัดตราด ๓,๑๐๐ ตัว

(๓) สัตว์เล็ก ได้แก่ สุกร

- จังหวัดที่มีปริมาณการเลี้ยงสัตว์เล็กสูงสุด ได้แก่ จังหวัดปราจีนบุรี ๙๐,๗๒๙ ตัว จังหวัดจันทบุรี ๕๓,๘๙๙ ตัว จังหวัดนครนายก ๒๓,๒๑๐ ตัว จังหวัดตราด ๑๔,๒๑๐ ตัว และจังหวัดสระแก้ว ๑๐,๔๘๔ ตัว

พื้นที่ประมง

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีเนื้อที่น้ำจืดรวม ๓๑,๗๙๔ ไร่ โดยจังหวัดจันทบุรี เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่น้ำจืดมากที่สุด ๑๗,๙๙๘ ไร่ จังหวัดจันทบุรีมีพื้นที่น้ำจืดเป็นอันดับ ๑ ของกลุ่มจังหวัด และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ พื้นที่การทาน้ำจืดเพิ่มจาก ๑๙,๘๒๕ ไร่ ไปเป็น ๑๗,๙๙๘ ไร่ ในขณะที่จังหวัดสระแก้วไม่มีพื้นที่ทาน้ำจืด ในขณะที่จังหวัดนครนายกมีเนื้อที่น้ำจืดเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

ปัญหาทางด้านเกษตรกรรมที่พบในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ที่สำคัญคือ เรื่องราคาพืชผลตกต่ำ ปัญหาคุณภาพของสินค้าเกษตร ปัญหาสินค้าเกษตรล้นตลาด ปัญหาการใช้น้ำ ปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดินทำกิน ปัญหาการใช้สารเคมี เป็นต้น ซึ่งภาคราชการจะต้องเข้ามาช่วยสนับสนุนเกษตรกรในมิติต่าง ๆ เช่น การสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับ เช่น แหล่งน้ำ การขนส่งพืชผลทางการเกษตร การเพิ่มช่องทาง การตลาด แหล่งค้าขายสินค้าเกษตร การให้ความรู้ในการปลูกพืชที่เหมาะสม การลดต้นทุนในการผลิต เป็นต้น เพื่อนำเกษตรกรให้พ้นจากปัญหาในเบื้องต้นต่อไป สำหรับการผลิตทางการเกษตรอย่างถูกต้องและเหมาะสม (GAP) ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนเกษตรกรที่ได้รับจำนวน ๑๐,๙๑๙ ราย โดยจังหวัดจันทบุรี จำนวน ๘,๐๘๑ ราย จังหวัดตราด จำนวน ๒,๐๐๑ ราย ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรส่วนใหญ่เป็นผลไม้ จำพวก เงาะ ทุเรียน มังคุด สับปะรด ลองกอง พืชผักสมุนไพร ไม้ผลต่าง ๆ เป็นต้น

สมุนไพร Herbal City

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญและมุ่งเน้นการพัฒนาสมุนไพรและผลิตภัณฑ์แบบครบวงจร โดยภายใต้ แผนแม่บทแห่งชาติว่าด้วยการพัฒนาสมุนไพรไทย ฉบับที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ “สมุนไพรไทยเพื่อความมั่นคงทางสุขภาพและความยั่งยืนของเศรษฐกิจไทย” โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่ส่งออกวัตถุดิบสมุนไพรคุณภาพและผลิตภัณฑ์สมุนไพรชั้นนำของภูมิภาคอาเซียน ภายในปี พ.ศ.๒๕๖๔ และมูลค่าของวัตถุดิบสมุนไพรและผลิตภัณฑ์สมุนไพรในประเทศเพิ่มขึ้นอย่างน้อย ๑ เท่าตัว ภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ โดยแผนแม่บทได้กำหนดให้มียุทธศาสตร์ในการบรรลุตามเป้าหมาย ๔ ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ ส่งเสริมผลิตผลของสมุนไพรไทยที่มีศักยภาพตามความต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ โดยมีเป้าประสงค์ของยุทธศาสตร์นี้คือ ส่งเสริมการปลูกพืชสมุนไพร แปรรูปเบื้องต้นอย่างมีคุณภาพปริมาณวัตถุดิบสมุนไพรที่มีคุณภาพมีความเพียงพอใกล้เคียงต่อความต้องการใช้ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและอนุรักษ์สมุนไพรไทยให้คงไว้ใช้ประโยชน์ได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ พัฒนาอุตสาหกรรมและการตลาดสมุนไพรให้มีคุณภาพระดับสากล โดยมีเป้าประสงค์ของ ยุทธศาสตร์นี้คือ ผลิตภัณฑ์สมุนไพรมีศักยภาพในการแข่งขันทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ส่งเสริมการใช้สมุนไพรเพื่อการรักษาโรคและการสร้างเสริมสุขภาพ โดยมีเป้าประสงค์ของ ยุทธศาสตร์นี้คือ เพิ่มการใช้สมุนไพรในระบบสุขภาพ ในการรักษาโรคและเสริมสร้างสุขภาพและเสริมสร้างพื้นฐานการพัฒนาการแพทย์แผนไทยและสมุนไพรไทยให้เป็นส่วนหนึ่งของระบบสุขภาพของประเทศในระยะยาว

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ สร้างความเข้มแข็งของการบริหารและนโยบายภาครัฐเพื่อการขับเคลื่อน
สมุนไพรไทยอย่างยั่งยืน โดยมีเป้าประสงค์ของยุทธศาสตร์นี้คือ ประเทศไทยมีกลไกในการพัฒนาสมุนไพร
ที่มีศักยภาพเพื่อ สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจของประเทศ

จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ที่ปลูกพืชสมุนไพร กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒
มีจังหวัดที่เป็นพื้นที่สำคัญด้านการปลูกและผลิตสมุนไพร ได้แก่ ปราจีนบุรี จันทบุรี และสระแก้ว พืชสมุนไพร
ที่ปลูกในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ หนุ่ยป่ากิ้ง หนุ่ยหนวดแมว เพชรสังฆาตเสลดพังพอน ชุมเห็ดเทศ
ขมิ้นชัน ใบชะพลู ทองพันชั่ง อคคีทวาร ฟ้าทลายโจร ไพล กระวาน เป็นต้น

ขั้นตอนการผลิตไปจนถึงการจำหน่าย โดยส่วนมากเกษตรกรจะแปรรูปด้วยวิธี
การตากแห้งและนำไปผ่านกระบวนการอบก่อนจึงจะส่งขาย โดยเมื่อเก็บสมุนไพรจากแปลงแล้ว
จะเข้าสู่กระบวนการทำความสะอาด เพื่อคัดสิ่งปนเปื้อนออก จากนั้นนำมาหั่นและตากให้แห้งประมาณ
๘๐% แล้วนำเข้าเตาอบด้วยอุณหภูมิ ๖๐ องศาเซลเซียสอีกครั้ง เป็นเวลา ๒ ชั่วโมง ก่อนจะนำบรรจุถุงขาย
แหล่งขายที่สำคัญ โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี โรงพยาบาลเขาคิชฌกูฏ
จังหวัดจันทบุรี และตลาดที่กรุงเทพมหานคร

ปัญหาของสมุนไพร

ในปัจจุบันยังพบว่า การดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาสมุนไพรไทยในด้านต่าง ๆ
นั้นยังมีค่อนข้างน้อยและไม่มีความต่อเนื่อง ส่งผลให้อุตสาหกรรมได้ระบุว่าค่าใช้จ่ายรวมด้านสุขภาพ
ของประชาชนชาวไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก ๓๙๒,๓๖๘.๒๗ ล้านบาท ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓
เป็น ๔๓๔,๒๓๗.๓๘ ล้านบาท ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และ ๕๑๓,๒๑๒.๘๙ ล้านบาท ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ตามลำดับ
ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศที่เป็นตัวเงินร้อยละ ๓.๙ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓
ร้อยละ ๔.๑ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และร้อยละ ๔.๔ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ตามลำดับ และการตลาดของสมุนไพร
ได้รับการพัฒนาน้อยมาก โดยสะท้อนให้เห็นได้จากมูลค่าการผลิตของอุตสาหกรรมสมุนไพร มูลค่าทาง
การตลาดของผลิตภัณฑ์จากสมุนไพร และมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์จากสมุนไพร ที่น้อยมาก เมื่อเทียบกับ
อุตสาหกรรมและการตลาดของสินค้าในประเภท อื่น ๆ นอกจากนี้ สัดส่วนมูลค่าการผลิตการบริโภค
และการส่งออกส่วนใหญ่ยังเป็นรูปของวัตถุดิบพืช สมุนไพร (เครื่องเทศ พืช ผลไม้) มากกว่าในรูปสารสกัด
หรือผลิตภัณฑ์ซึ่งมีมูลค่าทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันอย่างมาก สำหรับปริมาณการใช้สมุนไพรเพื่อการ
รักษาพยาบาลและส่งเสริมสุขภาพ ก็ยังมีค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบการดำเนินการในภาพรวมของระบบสุขภาพ
และสาธารณสุขของประเทศ

๑. ความต้องการและการขาดแคลนวัตถุดิบสมุนไพร สมุนไพรบางชนิดมีปริมาณ
การใช้น้อยเกษตรกรไม่ทำการเพาะปลูก แต่เก็บวัตถุดิบที่ได้จากป่าธรรมชาติโดยไม่มี การปลูกทดแทน
ประกอบกับการลดน้อยของพื้นที่ป่าไม้ และไม่มีการศึกษาพัฒนาการผลิต ทำให้เกิดการขาดแคลนวัตถุดิบ
หลายชนิด ซึ่งสมุนไพรที่ตลาดโลกมีความต้องการสูงและมีโอกาสเติบโตในอนาคต ได้แก่ กระจายดา
มะขามป้อม ขมิ้นชัน กวาวเครือขาว บัวบกและไพล การขาดระบบการจัดการที่ดิน และการปลูก
หรือขยายพันธุ์ทดแทน ทำให้สมุนไพรในธรรมชาติมีปริมาณลดน้อยลง ขาดแคลนและอาจสูญพันธุ์
ได้ในอนาคต เช่น ข้าวเย็นเหนือ ข้าวเย็นใต้ ชะเอมเหนือ ชิงชีเถาวัลย์เปรียง ผาง สมุลแว้ง สารพัดพิษ

ลำพันทางหมู ลำพันแดง หัวร้อยรูและอบเชยไทย เป็นต้น ซึ่งหากไม่มีการบริหารจัดการด้านอุปสงค์ อุปทาน จะเกิดปัญหาวัตถุดิบขาดแคลน หรือวัตถุดิบคุณภาพไม่ดีพอ

๒. สถานการณ์ด้านคุณภาพและมาตรฐานของวัตถุดิบสมุนไพร วัตถุดิบสมุนไพร ที่มีคุณภาพ และมาตรฐานเป็นหัวใจสำคัญในการทำให้ผลิตภัณฑ์สมุนไพรมีคุณภาพดีและมีคุณสมบัติคง ที่ปัจจุบันวัตถุดิบสมุนไพรในประเทศไทยส่วนมากยังคงเก็บจากป่า บางส่วนปลูกในครัวเรือน การผลิตวัตถุดิบในระดับการค้า เพื่อป้อนเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมยังมีน้อย และยังมีปัญหาด้านมาตรฐานคุณภาพวัตถุดิบทั้งด้านองค์ประกอบทางเคมีที่ไม่สม่ำเสมอการปนเปื้อนจุลินทรีย์การปนเปื้อน สารหนู โลหะหนัก และการปนเปื้อนสารพิษจากสารเคมี การเกษตรโดยในกลุ่มวัตถุดิบสมุนไพร และผลิตภัณฑ์ที่ไม่ผ่านเกณฑ์ส่วนมากเกิดจากการปนเปื้อนจุลินทรีย์ เกินมาตรฐาน ซึ่งอาจเกิดจากขั้นตอนการเตรียมวัตถุดิบ ตั้งแต่กระบวนการคัดเลือก การล้างทำความสะอาด กระบวนการทำให้แห้ง การเก็บรักษาที่ไม่เหมาะสม รวมไปถึงความสะอาดของภาชนะที่เก็บและสถานที่เก็บ ไม่ดีพอซึ่งในภาพรวมที่ผ่านมาการผลิตวัตถุดิบสมุนไพรไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ทั้งชนิด ปริมาณและคุณภาพ ส่งผลให้เกิดการขาดแคลนวัตถุดิบสมุนไพรที่มีคุณภาพเข้าสู่แหล่งผลิตในภาคอุตสาหกรรม แนวทางในการยกระดับคุณภาพสมุนไพรให้ดีขึ้น การใช้วัตถุดิบสมุนไพรที่ดีจะส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนา คุณภาพผลิตภัณฑ์และความเชื่อมั่นของผู้บริโภค เกษตรกรที่ผลิตสมุนไพรตาม มาตรฐานเกษตรที่ดี (Good Agricultural Practice, GAP) และได้รับการรับรองแปลงผลิต ควรส่งเสริมเกษตรกรให้ต้องปรับปรุงการผลิตวัตถุดิบสมุนไพรให้มีคุณภาพ กล่าวคือ มีสารสำคัญออกฤทธิ์ ไม่มีการปนเปื้อนของจุลินทรีย์ เชื้อรา โลหะหนักและสิ่งเจือปนอื่น เกินมาตรฐานสำหรับการผลิตแบบเกษตรอินทรีย์ โดยส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ ปลูกพืชสมุนไพรแบบผสมผสานโดยไม่ใช้สารเคมีและปรับปรุงกระบวนการผลิตเพื่อให้สามารถเข้าสู่มาตรฐาน เกษตรอินทรีย์

๓. ภาคอุตสาหกรรมสมุนไพรของประเทศไทย ถูกดำเนินการโดยโรงงานอุตสาหกรรมขนาด กลางและขนาดเล็กมากที่สุด ดังนั้น หากต้องการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมสมุนไพร ไทยทั้งระบบควรจะต้องร่วมผลักดันให้อุตสาหกรรมเหล่านี้เปลี่ยนแปลงและปรับตัวโดยการเพิ่มประสิทธิภาพ และผลิตภาพการผลิตของอุตสาหกรรมสมุนไพร ร่วมกับการส่งเสริมให้เกิดการใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรมตลอดจนการนำภูมิปัญญามาประยุกต์กับความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม และผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีความหลากหลาย และสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงบริบทและความต้องการ ได้อย่างเหมาะสม ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สมุนไพรที่ส่งออกเป็นหลัก ได้แก่ พริกไทยและขมิ้นชันขณะที่ในส่วนของ ผลิตภัณฑ์พบว่า กลุ่มผลิตภัณฑ์เสริมอาหารสมุนไพรมีมูลค่าการใช้และส่งออกต่างประเทศรวมกว่า ๘๐,๐๐๐ ล้านบาท กลุ่มสปาและผลิตภัณฑ์มีมูลค่าประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท และกลุ่มยาแผนโบราณตามภูมิปัญญา การแพทย์แผนไทย มีมูลค่าประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท ขณะที่การนำเข้าสมุนไพรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทั้งใน รูปวัตถุดิบและสารสกัด โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ มีมูลค่าการนำเข้าในรูปวัตถุดิบ ๑,๐๘๙.๖๑ ล้านบาท ซึ่งสมุนไพร นำเข้าเป็นหลัก ได้แก่ พริกไทย อบเชย จันทน์แปดกลีบ ลูกจันทน์เทศ สมุนไพรกลุ่มโกฐ สมุนไพรกลุ่มเทียน และอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในอุตสาหกรรมยาแผนโบราณโดยนำเข้าจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน อินเดีย และอินโดนีเซีย เป็นหลัก การได้รับการรับรองมาตรฐาน GMP ในอุตสาหกรรมยาสมุนไพรยังอยู่ในระดับต่ำ และหากไทยต้องการตลาดยาสมุนไพรไปต่างประเทศก็ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ GMP PIC/S (Pharmaceutical Inspection Co-operation Scheme) มาใช้อุตสาหกรรมผลิตยาแผนโบราณ

จะต้องมีการปรับตัวเป็นอย่างมาก โดยการพัฒนาระบบการผลิตให้ได้มาตรฐานการผลิตตามข้อกำหนด GMPPIC/S

๔. สถานการณ์การวิจัยและพัฒนาสมุนไพรไทย การวิจัยองค์ความรู้ด้านสมุนไพรในประเทศไทย ส่วนใหญ่มุ่งเน้นการหาหลักฐานทางวิทยาศาสตร์มาสนับสนุนในด้านคุณภาพ ประสิทธิภาพและความปลอดภัยซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากต่อการพัฒนาสมุนไพรเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ทั้งการเป็นยา หรือผลิตภัณฑ์สุขภาพอื่น ๆ ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๓-๒๕๔๗ มีการรวบรวมและวิเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับสมุนไพรไทย พบว่า มีงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ โดยนักวิจัยชาวไทย/นักวิจัยต่างชาติ ๓๙๕ เรื่อง ตีพิมพ์ในวารสารที่มีอยู่ในฐานข้อมูลนานาชาติ ๒๒๓ เรื่อง ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการในประเทศ ๑๗๒ เรื่อง เป็นการวิจัยเฉพาะชนิดพืชสมุนไพร มีมากกว่า ๒๐๐ ชนิด จากผลงานวิจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีนักวิชาการ ที่มีศักยภาพในการทำงานวิจัยให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติได้ ยิ่งไปกว่านั้น รายงานการวิจัยเกี่ยวกับสถานการณ์งานวิจัยด้านการแพทย์แผนไทย การแพทย์พื้นบ้านและการแพทย์ทางเลือกหลายฉบับ สะท้อนให้เห็นถึงสัดส่วนผลงานวิจัยด้านสมุนไพร ที่มีมากกว่างานวิจัยประเภทอื่น ๆ คิดเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของจำนวนงานวิจัยที่สำรวจทั้งหมด อาทิเช่น จากรายงานการวิจัยของธวัชชัย เทียนงาม และคณะสำรวจงานวิจัยด้านการแพทย์แผนไทย การแพทย์พื้นบ้าน การแพทย์ทางเลือก และสมุนไพร ย้อนหลัง ๑๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๔๓ - พ.ศ. ๒๕๕๒) จำนวน ๑,๔๗๖ งานวิจัย พบว่าเป็นงานวิจัยสมุนไพรทั้งสิ้น ๗๘๘ เรื่อง (ร้อยละ ๕๓.๓๙) โดยเป็นงานวิจัยองค์ความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาไปสู่ผลิตภัณฑ์ยาทั้งยาคนและยาสัตว์ เครื่องสำอาง อาหาร และผลิตภัณฑ์อื่น ๆ สูงถึง ๕๑๗ งานวิจัย (ร้อยละ ๖๕.๖๑) เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีงานวิจัยที่มุ่งเน้นการวิจัยองค์ความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาสมุนไพรไปสู่การเป็นนวัตกรรม อย่างไรก็ตาม ภาพรวมของงานวิจัยไม่ได้มุ่งเป้าไปที่ชนิดของสมุนไพรหรือผลิตภัณฑ์ได้อย่างชัดเจน ทิศทางของงานวิจัยค่อนข้างกระจัดกระจาย ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยตามความถนัดของตนเอง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยพบกับปัญหาด้านการวิจัยและพัฒนาสมุนไพรหลายด้าน ตั้งแต่การขาดการกำหนดทิศทางงานวิจัยของประเทศ และการมีผลงานวิจัยที่ไม่ตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและการผลิต องค์ความรู้จากงานวิจัยพื้นฐานที่มีมากแต่ไม่มีการวิจัยต่อยอดให้ครบวงจรเพื่อพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ซึ่งยังนับว่าสัดส่วนการลงทุนด้านวิจัยและพัฒนาที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้ว

อุตสาหกรรม

มูลค่าอุตสาหกรรมของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ อยู่ที่ประมาณ ๑๘๙,๕๐๔ ล้านบาท ซึ่งเป็นมูลค่าจากการผลิต ๑๘๘,๔๖๖ ล้านบาท และเป็นมูลค่าจากการทำเหมืองแร่อยู่ที่ ๑,๐๓๘ ล้านบาท ทั้งนี้มูลค่าอุตสาหกรรมทั้งหมด เติบโตจากปี ๒๕๕๘ มีมูลค่าอยู่ที่ ๑๖๘,๓๖๑ ล้านบาท

๑) จำนวนโรงงาน แรงงาน และเงินลงทุน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนโรงงานทั้งสิ้น ๒,๑๙๔ โดยจังหวัดปราจีนบุรี เป็นจังหวัดที่มีจำนวนโรงงานมากที่สุด อยู่ที่ ๙๑๓ โรงงานจำนวนแรงงานกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนแรงงานอยู่ทั้งสิ้น ๑๓๔,๓๕๓ คน จังหวัดปราจีนบุรีเป็นจังหวัดที่มีจำนวนแรงงานมากที่สุด อยู่ที่ ๙๘,๕๓๓ คน ในส่วนของจำนวนเงินลงทุนอยู่ที่ ๓๐๕,๙๗๙.๕๔๔ ล้านบาท โดยที่จังหวัดปราจีนบุรี เป็นจังหวัดที่มีจำนวนเงินลงทุนสูงที่สุดอยู่ที่ ๒๓๒,๕๙๕.๕๑๕ ล้านบาท

อุตสาหกรรมในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒

จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มี จังหวัดปราจีนบุรี และจังหวัดสระแก้ว ที่มีนิคมอุตสาหกรรม (ข้อมูลจากเว็บกรมโรงงานอุตสาหกรรม เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๔) ภาพรวมจำนวนโรงงานในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนโรงงาน รวมทั้งสิ้น ๒,๑๙๔ โรงงาน และจำนวนคนงานทั้งสิ้น ๑๓๔,๓๕๓ คน ซึ่งจังหวัดปราจีนบุรีเป็นอันดับ ๑ ส่วนอันดับ ๒ จังหวัดสระแก้ว และจันทบุรีอยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันมาก ส่วนจังหวัดตราดและนครนายก ยอดรวมมีปริมาณไม่สูงนัก ซึ่งทั้ง ๒ จังหวัดมีทิศทางที่คงตัวไม่เพิ่มหรือลดมากนัก

จำนวนแรงงาน

สถานการณ์แรงงานในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนผู้อยู่ในกำลังแรงงาน จำนวน ๑,๓๘๕,๔๗๑ คน แบ่งเป็นผู้มีงานทำ ๑,๓๖๕,๑๗๑ คน และผู้ว่างงาน ๒๐,๓๐๐ คน

อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ

อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำรายจังหวัดของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ได้แก่ จังหวัดตราด จำนวน ๓๒๕ บาท/วัน จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน ๓๒๔ บาท/วัน จังหวัดจันทบุรี จังหวัดนครนายก จำนวน ๓๒๓ บาท/วัน และจังหวัดสระแก้ว จำนวน ๓๒๐ บาท/วัน ตามลำดับ

การจัดหางานภายในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒

ภาพรวม ผลการปฏิบัติงานจัดหางานในประเทศของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ของกรมการจัดหางาน มีผู้ลงทะเบียนสมัครงานรวม ๒๓๖ คน สูงสุด คือ จังหวัดปราจีนบุรีมีจำนวน ๑๓๙ คน ส่วนจังหวัดอื่นมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ยกเว้นตราดที่มีเพียงจำนวน ๒ คน ส่วนตำแหน่งงานว่างทั้งหมดรวม ๙๖๓ อัตรา โดยมีจังหวัดปราจีนบุรี จำนวน ๓๒๔ อัตรา จังหวัดนครนายก จำนวน ๒๘๘ อัตรา และจังหวัดจันทบุรี จำนวน ๒๒๖ อัตรา ตามลำดับ ยอดการบรรจุงาน จำนวน ๘๐๐ คน จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน ๒๘๗ คน จังหวัดนครนายก จำนวน ๒๓๔ คน จังหวัดจันทบุรี จำนวน ๑๓๗ คน ตามลำดับ ทำให้ต้องเตรียมกำลังแรงงานตามความต้องการของประเภทอุตสาหกรรม ซึ่งแรงงาน ที่ภาคอุตสาหกรรมต้องการสูง คือ

อันดับ ๑ อุตสาหกรรมการผลิต อันดับ ๒ การขายส่ง การขายปลีก ซ่อมยานยนต์ และจักรยานยนต์ ส่วนอุตสาหกรรมที่พักรวมและบริการด้านอาหารก็มีการต้องการกำลังแรงงานสูงเช่นกัน ซึ่งกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีอุตสาหกรรมที่พักรวมและบริการฯ ที่กำลังเติบโตอีกด้วย

แรงงานต่างด้าว

ข้อมูลแรงงานต่างด้าวจากกรมการจัดหางาน แรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงาน คงเหลืออยู่ในประเทศไทย จำแนกรายจังหวัดของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ จำนวน รวมแรงงานต่างด้าว ทั้งหมดรวม ๖๙,๙๓๙ คน แบ่งเป็น จังหวัดจันทบุรี จำนวน ๓๕,๒๐๐ คน ปราจีนบุรี ๑๓,๗๖๕ คน ตราด ๙,๖๗๒ คน นครนายก ๗,๐๓๔ คน และจังหวัดสระแก้ว ๔,๒๖๘ คน คนต่างด้าวที่เข้ามาทำงานในลักษณะ ไป-กลับ หรือตามฤดูกาล รวม ๗,๙๖๙ คน แบ่งเป็น จังหวัดจันทบุรี รวม ๔,๖๐๖ คน ตราด รวม ๓,๑๙๗ คน และสระแก้ว รวม ๑๖๖ คน พบว่าจำนวนแรงงานต่างด้าวส่วนใหญ่มาจากกลุ่มนาเข้า MOU , การพิสูจน์สัญชาติ และเป็นประเภท ในลักษณะไป-กลับหรือตามฤดูกาล ตามลำดับ กล่าวคือ ส่วนใหญ่มาพำนักในจังหวัด อยู่แล้วส่วนลักษณะไป-กลับหรือตามฤดูกาล จะมีสัดส่วนที่เพิ่มหรือลดตามงานในฤดูกาลผลไม้ เป็นต้น

การท่องเที่ยว

๑) นักท่องเที่ยว (ผู้เยี่ยมเยือน) ในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒

จำนวนผู้เยี่ยมเยือนกลุ่มภาคตะวันออก ๒ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ (แหล่งข้อมูล https://mots.go.th/more_news_new.php?cid=๖๓๐) จำนวน ๔๓,๗๑๓ คน แบ่งเป็นชาวไทย จำนวน ๔๓,๕๕๑ คน ชาวต่างชาติ ๑๖๒ คน โดยในปี ๒๕๖๔ จำนวนผู้เยี่ยมเยือนของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนผู้เยี่ยมเยือนลดลงจากเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ COVID - ๑๙ โดยจังหวัดตราดมีจำนวนผู้เยี่ยมเยือนสูงที่สุดอยู่ที่ ๑๗,๑๔๔ คน ซึ่งสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัดฯ รองลงมาคือ จังหวัดจันทบุรี จำนวน ๑๗,๑๓๙ คน ในขณะที่จังหวัดสระแก้ว มีจำนวนผู้เยี่ยมเยือน ๒,๕๓๑ คน มีปริมาณต่ำสุดในกลุ่มจังหวัด

จำนวนผู้เข้าพักเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ จำนวน ๓๔,๓๖๕ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีจำนวนผู้เยี่ยมเยือนลดลงจากเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ COVID - ๑๙

จากข้อมูลเบื้องต้น พบว่า สัดส่วนของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติยังมีสัดส่วนที่น้อยมาก และลดลงในการมาท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ และวันการพักของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีสัดส่วน แตกต่างจากนักท่องเที่ยวชาวไทยค่อนข้างมากเนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ COVID - ๑๙

๒) รายได้จากการท่องเที่ยว

รายได้จากการท่องเที่ยวในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ ของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีรายได้จากการท่องเที่ยว ๑๓๓.๒๕ ล้านบาท ลดลงจากจากเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๓ จำนวน ๔,๔๙๐.๖๕ ล้านบาท โดยจังหวัดตราดมีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงที่สุดในกลุ่มจังหวัดฯ อยู่ที่ ๗๓.๒๗ ล้านบาท รองลงมาคือจังหวัดจันทบุรี ๔๓.๕๗ ล้านบาท ในขณะที่จังหวัดนครนายกมีรายได้จากการท่องเที่ยว ๕.๒๕ ล้านบาท น้อยที่สุดในกลุ่มจังหวัดฯ โดยรายละเอียด ซึ่งพบว่ารายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มภาคตะวันออก ๒ มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ COVID - ๑๙

รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ รวม ๑๓๓.๒๕ ล้านบาท แบ่งเป็นรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ๑.๒๐ ล้านบาทและเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย ๑๓๒.๐๕ ล้านบาท ซึ่งพบว่ารายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มภาคตะวันออก ๒ มีแนวโน้มลดลงจากปี พ.ศ. ๒๕๖๓ อย่างต่อเนื่อง และพบว่ายอดรายได้จากการท่องเที่ยว ปี ๒๕๖๔ ดังนี้

อันดับ ๑ ได้แก่ จังหวัดตราด จำนวน ๗๓.๒๗ ล้านบาท ซึ่งจังหวัดตราดมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง เนื่องจากมีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะการท่องเที่ยวทางทะเล มีหมู่เกาะน้อยใหญ่ ๕๒ เกาะ เป็นการท่องเที่ยวที่ชาวไทยและชาวต่างประเทศนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ตลอดจนมีศักยภาพในการเป็นเมืองท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งประเทศกัมพูชาและประเทศเวียดนาม

อันดับ ๒ ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี จำนวน ๔๓.๕๗ ล้านบาท โดยจังหวัดจันทบุรีมีความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยวชุมชนและเชิงนิเวศ มีความหลากหลายทางการท่องเที่ยวและปัจจุบันเป็นที่นิยมของ

นักท่องเที่ยว ซึ่งคาดการณ์ว่าจะมียอดนักท่องเที่ยวและรายได้เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสามารถเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับจังหวัดสระแก้วและจังหวัดตราดได้

อันดับ ๓ ๔ และ ๕ ได้แก่ จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดสระแก้ว และจังหวัดนครนายก จำนวน ๑๖.๔๑ ล้านบาท ซึ่งจังหวัดปราจีนบุรี ยังไม่มีแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่น จำเป็นต้องสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่หรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมให้รองรับและเพิ่มยอดการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจังหวัดปราจีนบุรี มีภาคอุตสาหกรรมที่มีความเข้มแข็งมากหากสามารถพัฒนาด้านการท่องเที่ยว จะสามารถเพิ่มรายได้ให้กับจังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดสระแก้วจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมธรรมชาติและค้าชายแดน และจังหวัดนครนายกจะเป็นในส่วนของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศและอยู่ใกล้กับกรุงเทพฯ สภาพเมืองสงบ มีธรรมชาติที่หลากหลายและที่พักที่สามารถรองรับกับการท่องเที่ยว การประชุม อบรม สัมมนา การบริการด้านต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก

พบว่ากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ เป็นกลุ่มจังหวัดที่ตั้งขึ้นใหม่ เป็นพื้นที่ที่มีสมรรถนะสูงในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวของประเทศ เนื่องจากมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ทั้งทางบกและทางทะเล มีสภาพภูมิอากาศและทำเลที่ตั้งเหมาะสม ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และมีหมู่เกาะน้อยใหญ่ที่ยังคงความสวยงามตามธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่โดดเด่น รวมถึงการท่องเที่ยวชุมชนน่าสนใจมาก แต่พบว่ายังขาดการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวของ ๕ จังหวัด จึงจำเป็นต้องสร้างแหล่งท่องเที่ยวหรือเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวและพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับและเป็นการสร้างจุดขายให้กับการท่องเที่ยว ซึ่งการท่องเที่ยวที่จะเป็นตัวชูจุดเด่นของภาคตะวันออก ๒ ได้เพิ่มขึ้น เช่น การส่งเสริมการท่องเที่ยวอารยธรรมขอม/ทวารวดี การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสมุนไพร เป็นต้น

การค้าชายแดน

พื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีแนวพรมแดนติดกับประเทศกัมพูชาจำนวน ๓ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดตราด และจังหวัดสระแก้ว เป็นเขตแดนทางบกมีความยาวทั้งสิ้น ๓๑๖ กิโลเมตร โดยมีช่องทางการค้าชายแดน ดังนี้

(๑) จังหวัดจันทบุรี มีจุดผ่านแดนถาวรจำนวน ๒ แห่ง คือ ด้านพรมแดนบ้านฝักกาด, ด้านพรมแดนบ้านแหลม และมีจุดผ่อนปรน จำนวน ๓ แห่ง คือ จุดผ่อนปรนการค้าบ้านซับตารี , จุดผ่อนปรนการค้าบ้านสวนส้ม , จุดผ่อนปรนการค้าบ้านบึงขังล่าง

(๒) จังหวัดตราดมีจุดผ่านแดนถาวรจำนวน ๑ แห่ง คือ จุดผ่านแดนถาวรหรือด้านพรมแดนบ้านหาดเล็ก และมีจุดผ่อนปรน จำนวน ๒ แห่ง คือ จุดผ่อนปรนทางการค้าบ้านมะม่วง , จุดผ่อนปรนบ้านหมื่น ด้านมีแนวชายแดนตามธรรมชาติติดทิวเขาบรรทัดตลอดแนวยาว ๑๖๕ กิโลเมตร มีอาณาเขตติดกับราชอาณาจักรกัมพูชา ถึง ๓ จังหวัด ได้แก่

- อำเภอบ่อไร่ ติดกับ บ้านคลองรถถัง อำเภอสารุต จังหวัดพระตะบอง
- อำเภอเมืองตราด ติดกับ บ้านทมอตา อำเภอเวียงเวล จังหวัดโพธิสัตว์
- อำเภอคลองใหญ่ ติดกับ บ้านจามเยียม อำเภอมลทลสีมา จังหวัดเกาะกง

(๓) จังหวัดสระแก้ว มีจุดผ่านแดนถาวรจำนวน ๒ แห่ง คือ จุดผ่านแดนถาวรบ้านคลองลึก และจุดผ่านแดนถาวรบ้านเขาติน และมีจุดผ่อนปรน จำนวน ๒ แห่ง คือ จุดผ่อนปรนบ้านหนองปรือ และจุดผ่อนปรนบ้านตาพระยา

การค้าชายแดนไทย-กัมพูชา ผ่านด่านศุลกากรที่สำคัญ

๑) อันดับที่ ๑ ด่านศุลกากรอรัญประเทศ ในปี ๒๕๖๑ การค้าชายแดนผ่านด่านนี้มีมูลค่าการค้า ๘๘,๒๖๑ ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๑.๑๙ เมื่อเทียบกับมูลค่าการค้าชายแดนในปี ๒๕๖๐ สำหรับการส่งออกและการนำเข้า มีดังนี้ (๑) การส่งออกมีมูลค่า ๗๑,๔๖๘ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๖๐ ร้อยละ ๒๖.๒๖ สินค้าส่งออกสำคัญได้แก่ เครื่องดื่มชนิดไม่อัดลม เครื่องยนต์รถจักรยานยนต์ อะไหล่รถจักรยานยนต์ รถยนต์ รถจักรยานยนต์ เป็นต้น(๒) การนำเข้ามีมูลค่า ๑๖,๗๙๓ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๖๐ ร้อยละ ๓.๔๘ สินค้านำเข้าสำคัญ ได้แก่ น้ำมันปิโตรเลียมส่วนประกอบมอเตอร์ทำด้วยอลูมิเนียม เศษอลูมิเนียม เศษทองแดง อาหารสำหรับสุนัข

๒) อันดับที่ ๒ ด่านศุลกากรคลองใหญ่ ในปี ๒๕๖๑ การค้าชายแดนผ่านด่านนี้มีมูลค่าการค้า ๓๖,๘๕๐ ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ ๙.๙๐ เมื่อเทียบกับมูลค่าการค้าชายแดนในปี ๒๕๖๐ สำหรับการส่งออกและการนำเข้า มีดังนี้ (๑) การส่งออกมีมูลค่า ๓๑,๔๙๗ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๖๐ ร้อยละ ๑๐.๑๕ สินค้าส่งออกสำคัญ ได้แก่ เครื่องดื่ม , น้ำอัดลม , น้ำหวานต่าง ๆ นมและอาหารเสริม น้ำตาลทราย ของใช้ทำด้วยพลาสติกและยางรถยนต์ เป็นต้น (๒) การนำเข้ามีมูลค่า ๕,๓๕๔ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๙ ร้อยละ ๘.๔๔ สินค้านำเข้าสำคัญได้แก่ ชุดสายไฟรถยนต์สำเร็จรูป เสื้อผ้าสำเร็จรูป ปลาทะเลสด ทั้งตัวแช่แข็ง ปลาหมึกตากแห้ง และยางในลูกบอลลูกเป็นต้น

๓) อันดับที่ ๓ ด่านศุลกากรจันทบุรี ในปี ๒๕๖๐ การค้าชายแดนผ่านด่านนี้มีมูลค่าการค้า ๑๓,๗๓๘ ล้านบาท ลดลงร้อยละ ๑๑.๐๗ เมื่อเทียบกับมูลค่าการค้าชายแดนในปี ๒๕๕๙ สำหรับการส่งออกและการนำเข้า มีดังนี้ (๑) การส่งออกมีมูลค่า ๑๒,๖๓๑ ล้านบาท ลดลงจากปี ๒๕๕๙ ร้อยละ ๙.๒๑ สินค้าส่งออกสำคัญได้แก่ โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์ เครื่องดื่มชูกำลัง ยางรถยนต์ เครื่องมือช่าง และอะไหล่รถยนต์ที่ใช้แล้ว เป็นต้น(๒) การนำเข้ามีมูลค่า ๑,๑๐๖ ล้านบาท ลดลงจากปี ๒๕๕๙ ร้อยละ ๒๗.๘๘ สินค้านำเข้าสำคัญ ได้แก่ แป้งมันสำปะหลังไตรโซเดียมซีเตรท การ์ดอวยพร กระดาษกิโมโน และ ไฟ เป็นต้น

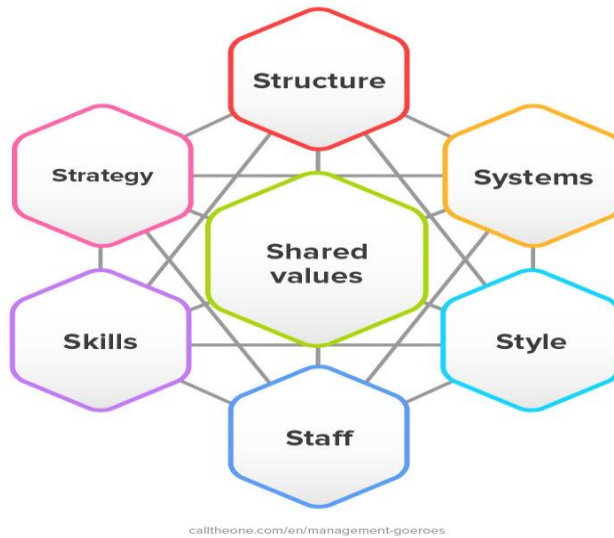
๓.๑.๓ ข้อมูลการวิเคราะห์สภาวะแวดล้อม และศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรม

การวิเคราะห์สภาวะแวดล้อม (SWOT Analysis)

การวิเคราะห์สภาวะแวดล้อมและศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ เป็นการประเมินสภาพแวดล้อมโดยการวิเคราะห์ SWOT Analysis เพื่อให้ทราบถึงจุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน(Weakness) โอกาส (Opportunity) และภัยคุกคาม (Threat) ของกลุ่มจังหวัด ดังนี้

๒. การวิเคราะห์สภาวะแวดล้อมภายในองค์กร (Internal Factor Analysis)

วิเคราะห์ปัจจัยภายในองค์กร (Internals Factors) โดยใช้หลักการ The Mckinsey ๗ s Framework ซึ่งเป็นการวิเคราะห์องค์กร (กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒) ใน ๗ มิติ ได้แก่ โครงสร้างองค์กร กลยุทธ์ การจัดการบริหาร บุคลากร ทักษะ ระบบการทำงาน และค่านิยมร่วม ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

ภาพที่ ก-1 The Mckinsey 7s Framework

จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
๑. Structure (โครงสร้างองค์กร)	
<p>๑. เป็นเมืองเกษตรกรรมและการประมง ซึ่งมีศักยภาพด้านการเป็นแหล่งวัตถุดิบต้นน้ำเกษตรกรรมที่มีผลผลิตการเกษตรมูลค่าสูง (ทุเรียน, มังคุด, เงาะ, หน่อไม้, กระเทียม, มะยงชิด) และแหล่งผลิตสินค้าเกษตรที่สำคัญและหลากหลายของประเทศ ทั้งปศุสัตว์ (โคเนื้อ ไก่พื้นเมือง ไก่ไข่) และประมงน้ำจืด ประมงชายฝั่ง ซึ่งมีปริมาณการผลิตมากพอสำหรับใช้บริโภคภายในประเทศ และส่งออกไปยังต่างประเทศ สามารถสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรได้อย่างมั่นคง ได้แก่ ทุเรียน ซึ่งจังหวัดจันทบุรีและตราด สามารถสร้างรายได้จากการส่งออกให้แก่ภาคตะวันออก ๒ ได้เป็นจำนวนมาก</p> <p>๒. เป็นแหล่งผลิตสมุนไพรของประเทศไทย และผลิตภัณฑ์ด้านสมุนไพรที่มีศักยภาพและมีชื่อเสียงของประเทศ (จังหวัดปราจีนบุรี/จังหวัดสระแก้ว/จังหวัดจันทบุรี) โดยจังหวัดปราจีนบุรีได้รับคัดเลือกให้เป็น ๑ ใน ๔ เมืองสมุนไพรของประเทศไทย (Herbal City) ภายใต้แผนแม่บทว่าด้วยการพัฒนาสมุนไพร</p>	<p>๑. ขาดแคลนแหล่งน้ำ เพื่อใช้ภาคการเกษตร อุปโภค บริโภค ภาคอุตสาหกรรม ภาคการท่องเที่ยวหรือบริการ ยังไม่เพียงพออันเนื่องมาจากการขยายตัวของเมือง แหล่งอุตสาหกรรม และแหล่งท่องเที่ยวอย่างรวดเร็วได้ส่งผลให้เกิดความต้องการใช้น้ำปริมาณมาก</p> <p>๒. โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่มีความพร้อมในการรองรับอารยสถาปัตย์สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มต่าง ๆ</p>

จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
<p>แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔ ซึ่งมีโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี เป็นต้นแบบในการผลิตยาสมุนไพรเป็นหน่วยบริการที่มีการขับเคลื่อนการใช้สมุนไพร การพัฒนางานวิจัย และการถ่ายทอดองค์ความรู้ โรงพยาบาลแพทย์แผนไทยวัฒนานคร และโรงพยาบาลวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้วเป็นหน่วยในการรักษาพยาบาล เป็นศูนย์เรียนรู้ด้านการแพทย์แผนไทย และสมุนไพรไทย และโรงพยาบาลพระปกเกล้า จังหวัดจันทบุรี โรงพยาบาลเขาคิชฌกูฏ จังหวัดจันทบุรี ที่ส่งเสริมแพทย์แผนไทย และสามารถเป็นฐาน Bio-economy ที่สำคัญของประเทศได้</p> <p>๓. เป็นเมืองท่าชายทะเลฝั่งตะวันออก ทำให้ภาคตะวันออก ๒ เป็นแหล่งผลิตอาหารทะเลที่มีความอุดมสมบูรณ์ และเชื่อมโยงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญของประเทศ</p> <p>๔. มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลายตอบโจทย์นักท่องเที่ยวหลากหลายกลุ่ม ทั้งแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม โดยเฉพาะโบราณสถานแบบอารยธรรมทวารวดีและอารยธรรมขอมในจังหวัดสระแก้วและปราจีนบุรี แหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและนิเวศ</p> <p>๕. ชัยภูมิทางเศรษฐกิจมีความได้เปรียบสูง ด้วยเป็นที่ตั้งของเขตเศรษฐกิจพิเศษ ด้านชายติดเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ซึ่งเป็นพื้นที่สำคัญที่สุดทางเศรษฐกิจและมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ส่วนด้านขาคติดกับชายแดนของประเทศกัมพูชา และมีจุดผ่านแดนถาวร ๕ แห่ง (จุดผ่านแดนถาวรบ้านฝักกาด อำเภอโป่งน้ำร้อน, จุดผ่านแดนถาวรบ้านแหลม อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี, จุดผ่านแดนถาวรบ้านหาดเล็ก อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด, จุดผ่านแดนถาวรบ้านคลองลึก อำเภอรัญประเทศ และจุดผ่านแดนถาวรบ้านเขาหิน อำเภอคลองหาด จังหวัด</p>	

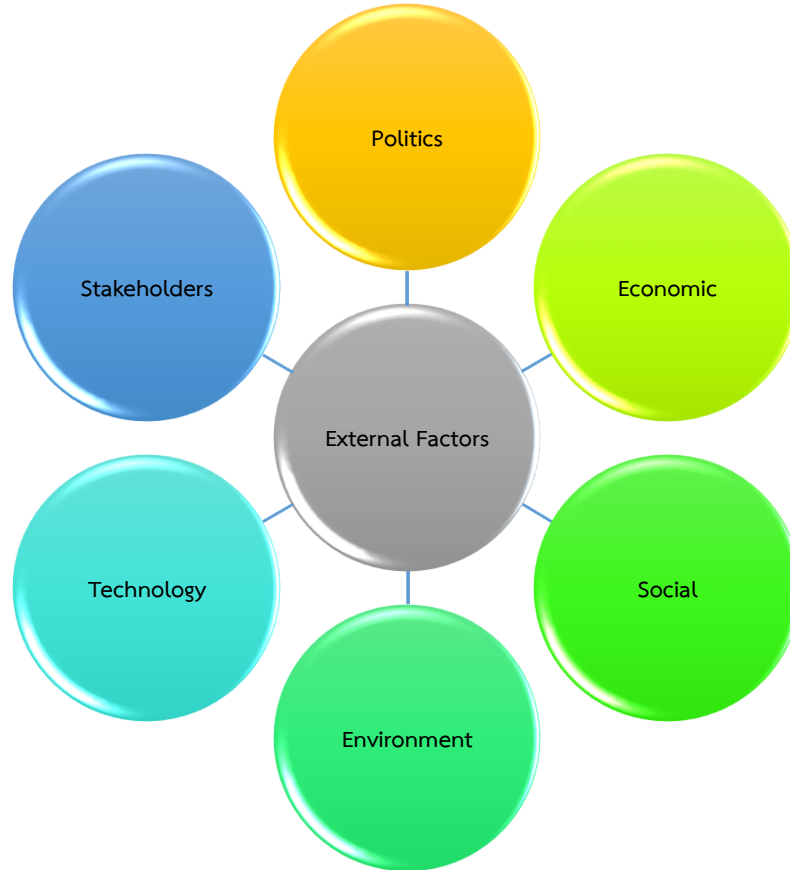
จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
<p>สระแก้ว) ที่ทำหน้าที่ส่งออกสร้างรายได้ให้กับประเทศและประชาชนในพื้นที่ได้ต่อเนื่อง</p>	
๒. Strategy (กลยุทธ์)	
<p>๖. มีการจัดทำแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒</p> <p>๗. เป็นฐานการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมรองรับการขยายตัวของ เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) และประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะปราจีนบุรีมีฐานการผลิตภาคอุตสาหกรรมครอบคลุมร้อยละ ๙๐ ของ กลุ่มจังหวัด สามารถรองรับการพัฒนาของเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) และส่งออกผ่านเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ) ไปยังประเทศเพื่อนบ้าน</p>	<p>๓. ผู้ประกอบการรายย่อยมีระบบบริหารจัดการแบบธุรกิจครอบครัวหรือกิจการเดี่ยว ขาดการใช้นวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าการค้า</p>
๓. Style (รูปแบบการบริหารจัดการ)	
<p>๘. หน่วยงานราชการทุกภาคส่วน สนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรม เช่น การลดทุนเพื่อเพิ่มผลผลิตในการแปรรูปสินค้าเกษตร การพัฒนาสุขภาพของแรงงานในสถานประกอบการ การเพิ่มศักยภาพผู้ประกอบการ SME ในการนำเทคโนโลยีมาพัฒนาสินค้าและผลิตอุตสาหกรรมใหม่ๆ และการสร้างนักรการค้าการตลาดเพื่อการส่งออกผลไม้ไทย รวมถึงการพัฒนาศักยภาพแรงงานในสถานประกอบการเพื่อเพิ่มผลิตภาพแรงงาน</p>	<p>๔. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีแนวโน้มเสื่อมโทรมมากขึ้น เนื่องจากการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ การขยายตัวของเมือง แหล่งอุตสาหกรรม และแหล่งท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนมากขึ้นตามลำดับ</p>
๔. Staff (บุคลากร)	
	<p>๕. โครงสร้างประชากรของกลุ่มจังหวัดที่เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ คือ มีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรทั้งหมด (ร้อยละ ๑๕.๔๖) ส่งผลต่อแนวโน้มการขาดกำลังแรงงานและปัญหาเชิงสุขภาพ การเป็นโรคไม่ติดต่อ</p>
๕. Skill (ทักษะ)	

จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
<p>๙. มีสถาบันการศึกษาที่ได้รับการยอมรับในระดับประเทศหลายสถาบัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์กรักซ์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เป็นต้น ที่มีองค์ความรู้และบุคลากรที่มีศักยภาพในการพัฒนาความคิด ส่งเสริมการเรียนรู้ และพัฒนางานวิจัยในพื้นที่</p>	<p>๖. เกษตรกรยังขาดปัจจัยสนับสนุน ความรู้ นวัตกรรมและเทคโนโลยีในเรื่องการเพาะปลูกผลไม้มือดีที่เหมาะสม และขาดการวิจัยและพัฒนา ทั้งในด้านการผลิตให้ออกผลผลิตนอกฤดู การเก็บรักษา การลำเลียงถึงที่หมายก่อนการเน่าเสีย รวมถึงการนำนวัตกรรมมาใช้ในกระบวนการผลิตภาคการเกษตรยังมีน้อย อีกทั้งเกษตรกรส่วนใหญ่ยังมีฐานะยากจน และขาดเงินทุนในการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลง จึงไม่มีแรงจูงใจในการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลง</p>
๖. System (ระบบการทำงาน)	
<p>๑๐. อุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีระบบงาน ที่ชัดเจน</p>	<p>๗. ขาดความคล่องตัวในการปรับเปลี่ยนงบประมาณในกรณีเกิดปัญหาเร่งด่วน หรือในกรณีมีนโยบายใหม่ๆ ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้งบประมาณ</p>
๗. Shared Value (ค่านิยมร่วม)	
<p>๑๐. กลุ่มอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ มีค่านิยมร่วมกันในด้านการพัฒนาตามแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนา ร่วมกัน</p>	

โอกาส (Opportunities)

การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)

เป็นการวิเคราะห์ถึงโอกาสและอุปสรรคที่มีผลต่อด้านอุตสาหกรรม โดยพิจารณาใน ๖ มิติหลัก ได้แก่ ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

โอกาส (Opportunities)	อุปสรรค (Threats)
๑. Politic (ปัจจัยทางนโยบายและการเมือง)	
<p>๑. รัฐบาลกำหนดนโยบายการพัฒนาเมืองสมุนไพร (Herbal City) ในทุกภูมิภาคของประเทศภายใต้แผนแม่บทแห่งชาติว่าด้วยการพัฒนาสมุนไพรไทย ฉบับที่ ๑ พ.ศ.๒๕๖๐ - ๒๕๖๔</p> <p>๒. นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจพื้นที่ชายแดน เป็นโอกาสในการส่งเสริมการค้าและการลงทุน ซึ่งเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอาเซียน นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจภาคการท่องเที่ยว จะ</p>	<p>๑. กฎระเบียบและขั้นตอนปฏิบัติของประเทศเพื่อนบ้าน ยังไม่อำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุน สิ่งสำคัญในการทำการค้ากับต่างประเทศ คือ การที่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของประเทศนั้น ๆ อีกทั้ง มาตรการกีดกันที่ไม่ใช่ภาษีเพิ่มขึ้น เช่น มาตรฐานการผลิตสินค้า ออเนมัย แรงงานสิ่งแวดล้อม และทรัพย์สินทางปัญญา</p>

โอกาส (Opportunities)	อุปสรรค (Threats)
<p>ทำให้ภาคตะวันออก ๒ ซึ่งเป็นเมืองชายแดนและชายทะเล ได้รับอานิสงค์โดยตรง</p> <p>๓. ตั้งอยู่ใกล้กับท่าเรือน้ำลึก การขนส่งทางถนน รถไฟ และสนามบิน เชื่อมโยง กทม. – EEC – ตะวันออก ๒ – SEZ – ประเทศกัมพูชา – ประเทศเวียดนาม และผลิตกำลังแรงงานที่รองรับการขยายตัวของ EEC</p>	
๒. Economic (เศรษฐกิจ)	
<p>๔. ทิศทางการพัฒนาประเทศมุ่งเน้นการเสริมสร้างนวัตกรรมเพิ่มมูลค่าสินค้าดูแลและให้บริการแก่ผู้สูงอายุ อาทิ ตลาดอาหารสุขภาพ สมุนไพร สถานที่ท่องเที่ยวและการพักผ่อนของผู้สูงอายุ</p>	<p>๒. ความผันผวนของราคาผลิตผลทางการเกษตรเป็นปัญหาสำคัญต่อเสถียรภาพของภาคการผลิต เนื่องจากราคาวัตถุดิบถือเป็นต้นทุนที่สำคัญของภาคอุตสาหกรรม</p> <p>๓. สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (Covid - ๑๙) ส่งผลกระทบต่ออย่างหนักต่อเศรษฐกิจทั้งภายในและการส่งออกไปต่างประเทศ</p> <p>๔. การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (Covid - ๑๙) ทำให้เกิดการกีดกันการค้ารูปแบบใหม่ ทำให้เป็นอุปสรรคเพิ่มขึ้นต่อการส่งออก</p>
๓. Social (สังคมและวัฒนธรรม)	
<p>๕. กระแสการดูแลสุขภาพในปัจจุบันที่สนใจการใช้สมุนไพรและ/หรือผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติมากขึ้นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะความต้องการใช้สมุนไพรในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นทางเลือกในการรักษาโรค และเสริมสร้างสุขภาพ ซึ่งช่วยสร้างความมั่นคงทางด้านสุขภาพ และการลดภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ</p> <p>๖. การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเป็นแนวโน้ม (Trend) ของโลกและของประเทศ ทำให้มีโอกาสในการผลิต</p>	<p>๕. การขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือที่จะรองรับความต้องการของตลาดแรงงานอันเนื่องมาจากการขยายตัวอย่างรวดเร็วของภาคอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม</p> <p>๖ ประเทศไทยเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุส่งผลให้มีค่าใช้จ่ายด้านสาธารณสุขสูงขึ้น ทำให้กำลังการผลิตลดลง ผลิตภาพแรงงานค่อนข้างต่ำ หากไม่ได้รับการพัฒนาเทคโนโลยี ทำให้ไม่สามารถแข่งขันหรือพัฒนาศักยภาพอย่างเพียงพอ อาจส่งผลให้การเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงได้</p>

โอกาส (Opportunities)	อุปสรรค (Threats)
<p>พัฒนา และปรับปรุงสินค้าและบริการที่สอดคล้องกับความต้องการในการ</p> <p>๗. ปัจจุบันนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการแสวงหาประสบการณ์ที่มากกว่าการท่องเที่ยวรูปแบบเดิม มีการสัมผัสวิถีชีวิตผู้คนและประเพณีท้องถิ่นโดยแท้จริง และมีความนิยมในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการท่องเที่ยวโดยชุมชนมากขึ้น</p> <p>๘. กระแสความนิยมของผู้บริโภคในการรักษาสุขภาพ และการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ จะช่วยทำให้เกิดความตระหนักในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันจะสร้างกระแสความนิยมบริโภคสินค้าเชิงอนุรักษ์และสินค้าสุขภาพ เช่น สมุนไพร จึงเป็นโอกาสในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในเรื่องพืชสมุนไพรและการดูแลสุขภาพ ซึ่งจะสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจได้โดยมีความหลากหลายทางชีวภาพเป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญ</p>	<p>๗. หลักสูตรการศึกษายังไม่สามารถสร้างคนที่มีความรู้ความสามารถ ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลก</p> <p>๘. ประเทศเพื่อนบ้านมีต้นทุนการผลิต แรงงาน และที่ดินต่ำกว่าประเทศไทย อีกทั้งยังทรัพยากรธรรมชาติพร้อมกว่า</p>
๔. Technology (เทคโนโลยี)	
<p>๘. ทิศทางการพัฒนาประเทศมุ่งเน้นการเสริมสร้างนวัตกรรมเพิ่มคุณค่าและมูลค่า</p> <p>๙. เทคโนโลยี มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และแนวโน้มต้นทุน ต่ำลง และใช้งานง่ายขึ้น สะดวกขึ้น</p>	
๕. Environment (สิ่งแวดล้อม)	
<p>๑๐. กระแสอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ซึ่งมี โดยปัจจุบันประชาชนให้ความสำคัญกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง</p> <p>๑๑. ตลาดเปิดกว้างสำหรับผู้ประกอบการที่มีผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมาโดยเน้นในเรื่องไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม</p>	<p>๙. ปัญหาในด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมบางสถานประกอบการ ส่งผลต่อความเชื่อมั่นของชุมชนโดยรอบ</p> <p>๑๐. แนวโน้มของผู้บริโภคใส่ใจสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ส่งผลให้ผู้ประกอบการที่ไม่สามารถปรับตัวให้ทันต่อแนวโน้มดังกล่าวยอดขายคำสั่งซื้อลดลง</p>
๖. Stakeholders (ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)	

โอกาส (Opportunities)	อุปสรรค (Threats)
๑๒. มีเครือข่ายที่ช่วยเฝ้าระวังการเกิดผลกระทบจากการประกอบกิจการ ซึ่งอาจมีต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนโดยรอบ	๑๑. การประชาสัมพันธ์ ยังไม่ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทั้งประชาชน และภาคอุตสาหกรรม ส่งผลให้บางส่วนไม่ทราบข่าวสาร โครงการ การดำเนินงานหรือให้บริการ

๓. TOWS Matrix

การกำหนดทิศทางการพัฒนาตามศักยภาพ (TOWs Matrix)	
มาตรการเชิงรุก (S-O)	มาตรการเชิงปรับปรุง (W-O)
<p>S๑, O๑ : ส่งเสริม และพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ประมง และปศุสัตว์</p> <p>S๒, O๑, ๘ : ส่งเสริม และพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการประกอบการอุตสาหกรรมแปรรูปสมุนไพร เพื่อเพิ่มมูลค่าด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม</p> <p>S๑, O๘, ๙ : ส่งเสริมผู้ประกอบการ SME ให้มีการสร้างมูลค่าด้วยการใช้นวัตกรรม</p>	<p>W๕, T๕ : ให้ความรู้ผู้ประกอบการในการปรับปรุงและนำเทคโนโลยี เข้ามาทดแทนแรงงาน</p>
มาตรการเชิงป้องกัน (S-T)	มาตรการเชิงหลีกเลี่ยง (W-T)
<p>S๖, ๗ T๑ : บูรณาการทำงานร่วมกันของอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ หน่วยงานราชการและภาคเอกชน นำทุนสร้างสรรค์ ภูมิปัญญา ศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิตของชุมชน เพื่อสร้างสรรค์มูลค่าเพิ่มเชิงพาณิชย์ การท่องเที่ยวในท้องถิ่นเชิงสร้างสรรค์ เพื่อรองรับนโยบายการกระตุ้นเศรษฐกิจของภาครัฐ</p>	

๓.๒ สารสำคัญของแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ปี ๒๕๖๖-๒๕๗๐

๑) แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๑ ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมาย

● เป้าประสงค์

๑. ภาคอุตสาหกรรมมีความเข้มแข็งทั้งด้านมาตรฐานการผลิตที่มีประสิทธิภาพ และคุณภาพของสินค้า ตลอดจนผลิตภัณฑ์ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก

๒. ผู้ประกอบการมีตราสินค้าเป็นที่ยอมรับในอาเซียนและภูมิภาค

● **ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย**

๑. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในสาขาอุตสาหกรรม
๒. จำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม และวิสาหกิจชุมชน ได้รับการพัฒนาเพื่อให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

● **กลยุทธ์ / โครงการ**

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ		
		๒๕๖๓ (ถ้ามี)	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลยุทธ์ที่ ๑ พัฒนาขีดความสามารถของเครือข่ายผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ และบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม อย่างต่อเนื่องและ ตรงต่อความต้องการ	โครงการที่ สอจ. ของบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด • โครงการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค • โครงการยกระดับเพิ่มขีดความสามารถผู้ประกอบการ แปรรูปผลไม้นวัตกรรมในยุควอุตสาหกรรม ๔.๐	๐.๑๑๕	๐.๑๑๕	๐.๑๑๕
กลยุทธ์ที่ ๒ ส่งเสริมผู้ประกอบการ SME ให้มีการสร้างมูลค่าด้วยการใช้นวัตกรรม	โครงการที่ สอจ. ของบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด • การแปรรูปวัสดุธรรมชาติเพื่อทดแทนและลดการเกิดขยะจากโฟมและภาชนะ	-	๑.๐๗๓	๑.๐๗๓
กลยุทธ์ที่ ๓ ส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนให้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐาน	โครงการที่ สอจ. ของบประมาณจังหวัด/กลุ่มจังหวัด • โครงการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการมาตรฐานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน	.๒๓	.๒๓	.๒๓

๒) แนวทางการพัฒนาที่ ๒ การส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

● **เป้าประสงค์**

๑. สถานประกอบการมีระบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้รับการยอมรับจากชุมชน

๒. มีเครือข่ายเฝ้าระวังปัญหาสิ่งแวดล้อมจากการประกอบการของโรงงาน
อุตสาหกรรม

● **ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย**

๑. จำนวนสถานประกอบการที่นำธรรมชาติบำบัดสิ่งแวดล้อมไปใช้ในโรงงาน
อุตสาหกรรมและชุมชน

๒. ระดับความสำเร็จการดำเนินการตามแผนการส่งเสริมและพัฒนา
ภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๓. เครือข่ายชุมชนบริเวณโดยรอบสถานประกอบการอุตสาหกรรมมีความเข้มแข็งใน
ระดับที่สูงขึ้น

● **กลยุทธ์ / โครงการ**

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ		
		๒๕๖๓ (ถ้ามี)	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลยุทธ์ที่ ๑ ส่งเสริมให้ ภาคอุตสาหกรรมนำระบบ ธรรมชาติบำบัดสิ่งแวดล้อม มาใช้ในสถานประกอบการ	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด • โครงการบริหารจัดการลุ่มน้ำและวาง ระบบธรรมชาติบำบัดสิ่งแวดล้อม	๐.๐๒๑	๐.๐๓๔	๐.๐๓๔
กลยุทธ์ที่ ๒ เสริมสร้างเครือข่ายภาค อุตสาหกรรมด้านอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด • โครงการสร้างและพัฒนาเครือข่าย อุตสาหกรรมรักษ์สิ่งแวดล้อม • โครงการส่งเสริมและพัฒนาสถาน ประกอบการสู่อุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry)	-	๐.๐๘๕	๐.๐๘๕
กลยุทธ์ที่ ๓ ระบบฐานข้อมูลด้าน อุตสาหกรรมที่มีผลกระทบ ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด โครงการจัดทำฐานข้อมูล ภาคอุตสาหกรรมเพื่อการเตือนภัย ฯ	๐.๐๗	๐.๐๗	๐.๐๗

๓) แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๓ พัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ให้ได้มาตรฐานและมีคุณภาพด้วยนวัตกรรม

- เป้าประสงค์

๑. คลัสเตอร์อุตสาหกรรมเป้าหมายของกลุ่มจังหวัดเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้น

๒. อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปสามารถเพิ่มมูลค่าและรายได้มากขึ้น

- ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

จำนวนผู้ประกอบการ SME ที่ได้รับการยกระดับให้ได้การรับรองมาตรฐาน

- กลยุทธ์ / โครงการ

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ		
		๒๕๖๓ (ถ้ามี)	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลยุทธ์ที่ ๑ ยกระดับการบริหารจัดการ อุตสาหกรรมแปรรูปสินค้า เกษตรมุ่งสู่มาตรฐาน	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด • ยกระดับผู้ประกอบการด้วยมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม การพัฒนา ผลิตภัณฑ์และการตลาดสู่สากล	๖.๖๕๐	๖.๖๕๐	-

๔) แนวทางการพัฒนาในด้านที่ ๔ การส่งเสริมและพัฒนานวัตกรรมเพื่อการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

- เป้าประสงค์

เพื่อการจัดตั้งศูนย์พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Eco Center)

- ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

เกิดความร่วมมือระหว่าง ๓ ภาคส่วน (รัฐ เอกชน ผู้ประกอบการ) ในการจัดตั้งศูนย์พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Eco Center)

● กลยุทธ์ / โครงการ

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ		
		๒๕๖๓ (ถ้ามี)	๒๕๖๔	๒๕๖๕
กลยุทธ์ที่ ๑ การสร้างความร่วมมือ ระหว่างภาครัฐและเอกชน	โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด • ศูนย์พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Eco Center) • โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง อุตสาหกรรม • Green Industry Expo • ส่งเสริม SME และวิสาหกิจชุมชนด้วย นวัตกรรมของเหลือใช้ภาคเกษตร	- - - ๕.๓๑	๓.๕ ๐.๓๑ ๑๐.๐ -	- - -

๕) แนวทางการพัฒนาด้านที่ ๕ สนับสนุน สถานประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น สู่อุตสาหกรรมผลิต

● เป้าประสงค์

สถานประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

● ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

๑. จำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับคำแนะนำในการประกอบธุรกิจ

๒. จำนวนผลิตภัณฑ์ชุมชนที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน (มผช.)

● กลยุทธ์ / โครงการ

หน่วย : ล้านบาท

กลยุทธ์	โครงการ	ปีงบประมาณ		
		๒๕๖๓ (ถ้ามี)	๒๕๖๔	๒๕๖๕
<p>กลยุทธ์ที่ ๑ ส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อม และ วิสาหกิจชุมชน เข้าสู่ฐาน การผลิตและพัฒนาเข้าสู่ ระบบมาตรฐาน</p>	<p>โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด • โครงการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ให้ได้ มาตรฐานสู่ยุค Digital</p>	๒.๕๑	-	-
<p>กลยุทธ์ที่ ๒ ยกระดับผลิตภัณฑ์เข้าสู่ มาตรฐานและสอดคล้อง กับความต้องการของตลาด</p>	<p>โครงการที่ สอจ. ของงบประมาณจังหวัด/ กลุ่มจังหวัด • โครงการยกระดับการผลิตและบรรจุ ภัณฑ์สีเขียว</p>	-	๗.๗๒๕	-

แบบสรุปโครงการแบบย่อ
ตามแผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕

หัวข้อ	รายละเอียด
๑. ชื่อโครงการ	โครงการยกระดับเพิ่มขีดความสามารถผู้ประกอบการแปรรูปผลไม้ จังหวัดบุรี-ตราด ด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม
๒. ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>๒.๑ ความสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาประเทศไทย ดังนี้</p> <p>๑) แผนยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐ : ยุทธศาสตร์ ที่ ๒ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน</p> <p>๒) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น การเกษตรสร้าง มูลค่า เป้าหมายที่ ๔.๑.๔ เกษตรแปรรูป</p> <p>๓) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ข้อ ๓ การสร้างเสริมความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน</p> <p>๔) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ พ.ศ. ๒๕๖๒- ๒๕๖๕ ประเด็นการพัฒนาที่ ๖ เพิ่มขีดความสามารถด้านอุตสาหกรรม และการลงทุน</p> <p>๕) มติคณะรัฐมนตรี (ครม.) สัญจรนอกสถานที่ ระหว่างวันที่ ๕-๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ณ จังหวัดบุรี-ตราด ที่เห็นชอบหลักการจัดตั้ง ระเบียงผลไม้ภาคตะวันออก (EFC) โดยมีเป้าหมายยกระดับภาค ตะวันออกให้เป็นมหานครผลไม้ของโลก</p> <p>๒.๒ ความสำคัญของการส่งเสริมการแปรรูปผลไม้ด้วยเทคโนโลยี และนวัตกรรม</p> <p>ด้วยสภาพภูมิประเทศภูมิอากาศที่เหมาะสมในการปลูกพืชผลไม้ จังหวัดบุรีและตราด จึงเป็นจังหวัดที่มีผลไม้หลากหลายชนิด เช่น ทุเรียน มังคุด เงาะ ลองกอง และลำไย ซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ เนื่องจากมีเอกลักษณ์ รสชาติดี และมีชื่อเสียงในภาคตะวันออก เป็นที่ นิยมของผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศ พบว่าบางช่วงฤดูกาลผลไม้มี จำนวนมาก เกิดปัญหาผลผลิตล้นตลาด ราคาตกต่ำ ซึ่งเป็นปัญหาที่ เกิดขึ้นเป็นประจำ</p> <p>แนวทางในการแก้ไขปัญหาจึงมีความจำเป็นต้องนำวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่หลากหลายมาใช้ เช่น การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การแปรรูปผลไม้ การยืดอายุการเก็บรักษา การพัฒนาผลิตภัณฑ์ ฉลาก และบรรจุภัณฑ์ เป็นต้น ดังนั้น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จึงมีส่วน ช่วยสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์เพื่อเพิ่มมูลค่าและคุณค่าให้แก่</p>

หัวข้อ	รายละเอียด
	ผลิตภัณฑ์ คือ การนำผลงานวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ไปใช้ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
๓. วัตถุประสงค์ของโครงการ	<p>๓.๑ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs กลุ่มวิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้จังหวัดจันทบุรี ด้วยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้ในการเพิ่มทักษะ</p> <p>๓.๒ เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ ฉลากและบรรจุภัณฑ์ มาตรฐานการผลิต และกระบวนการผลิต ให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลไม้เศรษฐกิจของจังหวัดจันทบุรี</p> <p>๓.๓ เพื่อสร้างเครือข่ายผู้ประกอบการ SMEs กลุ่มวิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้</p>
๔. ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	<p>ตัวชี้วัด</p> <p>๑. ผู้ประกอบการ SMEs วิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้ จำนวน ๑๐๐ ราย ได้รับการพัฒนาองค์ความรู้ด้วยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาใช้</p> <p>๒. ผู้ประกอบการ SMEs วิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้ จำนวน ๑๐ ราย ได้รับการพัฒนาและคำปรึกษาเชิงลึก อย่างน้อย ๒ ด้าน/ราย จากทั้งหมด ๔ ด้าน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑) การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ๒) การพัฒนาฉลากและบรรจุภัณฑ์ ๓) การพัฒนาเทคโนโลยีต้นแบบ เช่น เครื่องอบ เครื่องคั้นผลไม้ เป็นต้น ๔) การตรวจวิเคราะห์คุณภาพให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน อย.
๕. พื้นที่เป้าหมาย	<p>ในพื้นที่จังหวัดจันทบุรี และตราด</p>
๖. กิจกรรม	<p><u>กิจกรรมที่ ๑</u> สำรวจเพื่อเตรียมความพร้อมผู้ประกอบการ SMEs และวิสาหกิจชุมชนเข้าร่วมโครงการ รวมถึงติดตามการดำเนินงานของที่ปรึกษา</p> <p><u>กิจกรรมที่ ๒</u> ถ่ายทอดผลงานวิจัยหรือนวัตกรรมใหม่ให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs วิสาหกิจชุมชนฯ จังหวัดจันทบุรีและตราด จำนวน ๒ ครั้ง รวม ๑๐๐ ราย (จังหวัดละ ๕๐ ราย) จำนวน ๕ ผลิตภัณฑ์ เช่น ผลไม้อบกรอบ น้ำผลไม้เข้มข้น เป็นต้น</p> <p><u>กิจกรรมที่ ๓</u> ยกระดับผู้ประกอบการ SMEs วิสาหกิจชุมชนฯ จำนวน ๑๐ ราย (จังหวัดละ ๕ ราย) ด้วยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมา</p>

หัวข้อ	รายละเอียด
	<p>พัฒนาการดำเนินธุรกิจ เพื่อเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถให้กับผู้ประกอบการฯ อย่างน้อย ๒ ด้าน/ราย จากทั้งหมด ๔ ด้าน ดังนี้</p> <p>๑) การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์</p> <p>๒) การพัฒนาบรรจุภัณฑ์</p> <p>๓) การพัฒนาเทคโนโลยีต้นแบบ เช่น เครื่องอบ เครื่องคั้นผลไม้ เป็นต้น</p> <p>๔) การตรวจวิเคราะห์คุณภาพให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน อย.</p> <p>กิจกรรมที่ ๔ กิจกรรม Showcase ถ่ายทอดมุมมองความสำเร็จการพัฒนานวัตกรรมใหม่ จำนวน ๑ ครั้ง</p>
๗. หน่วยงานดำเนินงาน	<p>สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจันทบุรี</p> <p>สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดตราด</p>
๘. ระยะเวลาในการดำเนินงาน	๑๘๐ วัน (ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖)
๙. งบประมาณ	<p>งบประมาณกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออก ๒ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ งบประมาณ ๒,๘๕๐,๐๐๐ บาท</p>
๑๐. ผลผลิต (output)	<p>๑. ผู้ประกอบการ SMEs วิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้ จำนวน ๑๐๐ ราย ได้รับการพัฒนาองค์ความรู้ด้วยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรม</p> <p>๒. ผู้ประกอบการ SMEs วิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้ จำนวน ๑๐ ราย ได้รับการพัฒนาและคำปรึกษาเชิงลึก อย่างน้อย ๒ ด้าน/ราย จากทั้งหมด ๔ ด้าน ดังนี้ ๑) การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ๒) การพัฒนาฉลากและบรรจุภัณฑ์ ๓) การพัฒนาเทคโนโลยีต้นแบบ เช่น เครื่องอบ เครื่องคั้นผลไม้ เป็นต้น ๔) การตรวจวิเคราะห์คุณภาพให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน อย.</p>
๑๑. ผลที่คาดว่าจะได้รับ (Outcome)	<p>๑. ผู้ประกอบการ SMEs วิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้ มีทักษะในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น สร้างรายได้ที่เพิ่มขึ้น</p> <p>๒. สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลผลิตทางการเกษตร</p> <p>๓. ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดจันทบุรี ภาคการเกษตรและอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้น</p>

ที่	หัวข้อ	รายละเอียด
๑	ชื่อโครงการ	ยกระดับผลไม้ด้วยนวัตกรรมสร้างสรรค์สู่มาตรฐานสากล กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียง ๒ (ตราดจันทบุรี นครนายก ปราจีนบุรี สระแก้ว)
๒	กิจกรรมหลัก	
๓	งบประมาณ	๙,๕๒๗,๐๐๐ บาท (เก้าล้านห้าแสนสองหมื่นเจ็ดพันบาทถ้วน)
๔	ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	<p>ประเทศไทยเป็นแหล่งเพาะปลูกผลไม้ที่สำคัญ ได้แก่ ทุเรียน เงาะ มังคุด ลองกอง ลำไย สับปะรด กล้วย และมะพร้าว เป็นต้น ผลผลิตจะเริ่มทยอยออกสู่ตลาดตามฤดูกาลของแต่ละชนิด โดยเฉพาะช่วงเดือนเมษายนจนถึงกันยายน จะมีผลผลิตที่ออกสู่ตลาดเป็นจำนวนมาก ในแต่ละปีผลผลิตผลไม้ของไทยประสบปัญหาด้านการจัดจำหน่ายไม่ทัน ผลผลิตเน่าเสีย หรือราคาผลผลิตตกต่ำ เนื่องจากช่วงระยะเวลาการเก็บเกี่ยวอยู่ในระยะใกล้เคียงกัน ทำให้ราคาตกต่ำ สร้างความเดือดร้อนให้กับเกษตรกรผู้ผลิต ในขณะที่เดียวกันผู้ผลิตกลางน้ำหรืออุตสาหกรรมการแปรรูปตั้งแต่ระดับวิสาหกิจชุมชนจนถึงระดับผู้ประกอบการ SME ต้องประสบปัญหาจากปริมาณผลผลิตและราคาผลไม้มีความผันผวน ส่งผลให้ผู้ประกอบการที่มีการนำผลไม้มาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อเพิ่มมูลค่าต้องประสบปัญหา อุปสรรคด้านวัตถุดิบ อีกทั้งขาดความรู้ในการวิจัยขั้นพื้นฐาน และการผลิตให้สอดคล้องตามความต้องการของตลาดที่มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปสู่การบริโภคอาหารอนาคต (Future food) เช่น อาหารเพื่อสุขภาพ (Health food) หรือ ฟังก์ชันแนลฟู้ด (Functional food) หรืออาหารที่มีสรรพคุณทางยา (Medical food) หรือ อาหารออร์แกนิกส์ (Organics food) เป็นต้น</p> <p>การนำผลผลิตของผลไม้ที่สำคัญที่มีอยู่ในท้องถิ่นจังหวัดต่าง ๆ มาเพิ่มคุณค่าด้วยการนำนวัตกรรม เทคโนโลยี มาผนวกกับทุนทางวัฒนธรรม (Culture Capital) ผ่านความคิดสร้างสรรค์ มาพัฒนาต่อยอดผลผลิตผลไม้ของไทยให้เป็นผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่ม (high value) ที่มีความโดดเด่น แตกต่าง ตรงตามความต้องการของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะกลุ่มผู้บริโภคเฉพาะกลุ่ม (niche market) จะเป็นแนวทางการลดปัญหาอุปสรรคของผลผลิตผลไม้ที่มีผลผลิตมากกว่าความต้องการของตลาดในช่วงฤดูกาล ทั้งนี้ การพัฒนาต่อยอดผลไม้ให้เป็นผลิตภัณฑ์แปรรูปมูลค่าเพิ่มสูงนั้น จะต้องอาศัยกระบวนการถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับผู้ผลิตในระดับชุมชนและผู้ประกอบการ SME ที่มีศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนา เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่ม (high value) ต้นแบบ ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ทั้งในด้านรูปลักษณะ บรรจุภัณฑ์ รวมถึงการเตรียมความพร้อมด้านการผลิตสินค้าอาหารปลอดภัย (Food safety) ตามมาตรฐานสากล และเพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงตลอดห่วงโซ่มูลค่าอย่างมีประสิทธิภาพ การเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขัน</p>

		ให้กับวิสาหกิจชุมชนและผู้ประกอบการ SME ในอุตสาหกรรมผลไม้ให้สามารถนำผลิตภัณฑ์ออกสู่เชิงพาณิชย์ได้จริง จะต้องมีการนำผลิตภัณฑ์ที่เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจจริงไปทดสอบตลาดจริงผ่านกระบวนการเชื่อมโยงผู้ประกอบการสู่ภาคการค้า (Business Matching) ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นการสร้างระบบเศรษฐกิจของชุมชนให้แข็งแกร่งและเติบโตได้อย่างยั่งยืน สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล ที่มุ่งเน้นปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ Value-Based Economy หรือ เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม หรือประเทศไทย ๔.๐ โดยมีภาคเกษตร อาหาร เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายสำคัญ
๕	วัตถุประสงค์ของโครงการ	<p>๑) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ (High value Products form Local Fruit) เช่น ทูเรียน ลองกอง สับปะรดเงาะ มังคุด สละ กระท้อน ลำไย ระกำ เป็นต้น ด้วยนวัตกรรมสร้างสรรค์ และแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ให้กับเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs และธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้อง ให้สามารถจำหน่ายสู่เชิงพาณิชย์</p> <p>๒) เพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้การบริหารจัดการทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุดตามแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy)</p> <p>๓) เพื่อผลักดันผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ เช่น ทูเรียน ลองกอง สับปะรด เงาะ มังคุด สละ กระท้อน ลำไย ระกำ เข้าสู่ตลาดสากล ผ่านช่องทางการตลาดออนไลน์ (Digital marketing)</p> <p>๔) เพื่อพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องด้านการผลิต การตลาด การบริหารจัดการผลไม้ให้เข้าสู่ยุค ๔.๐</p> <p>๕) เพื่อส่งเสริมการเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ และธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้อง เพื่อเข้าสู่ตลาดสากล อาทิ Business matching</p>
๖	กลุ่มเป้าหมายผู้ได้รับประโยชน์	กลุ่มเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน OTOP ผู้ผลิตอาหารแปรรูปผลไม้ จำนวน ๒๕ กิจการ หรือ กลุ่ม
๗	ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	<p>๑. กลุ่มเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน OTOP ผู้ผลิตผลไม้แปรรูปได้รับการยกระดับผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ (High value Products form Local Fruit) ด้วยนวัตกรรมสร้างสรรค์ และแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และมีบรรจุภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์ ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด</p> <p>๒. มีผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ที่ผ่านการพัฒนา เช่น ทูเรียน ลองกอง สับปะรด เงาะ มังคุด สละ กระท้อน ลำไย ระกำ เป็นต้น ได้รับการเตรียมความพร้อมเพื่อขอรับรองมาตรฐานสากล</p> <p>๓. รูปแบบการจัดจำหน่ายผ่านช่องทาง Digital Marketing Chanel ให้กับผู้ประกอบการ</p>

		<p>๔. ผู้ประกอบการมีการเชื่อมโยงธุรกิจสู่ภาคการค้า (กิจกรรม Business Matching)</p> <p>๕. กลุ่มเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน OTOP ผู้ผลิตผลไม้แปรรูป ได้รับความรู้การพัฒนาศักยภาพเพื่อเตรียมเข้าสู่ยุค ๔.๐</p>
๘	ผลผลิต/ผลลัพธ์	<p>ผลลัพธ์ :</p> <p>๑. แก้ปัญหาเรื่องอะไร(ระบุ) ราคาสินค้าผลไม้ตกต่ำ ลดของเสียจากการผลิตและการแปรรูปผลไม้</p> <p>๒. ผู้ได้รับประโยชน์ เป็นใคร เกษตรกร ผู้ประกอบการกลุ่มผลไม้ชุมชน จำนวน ๒๕ ราย</p> <p>๓. ระบุพื้นที่ที่ได้รับประโยชน์ จันทบุรี ตราด นครนายก ปราจีนบุรี และสระแก้ว จำนวน ๒๕ ราย</p> <p>๔. ประเมินการผลที่เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม ประชากรในชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕ จากการแปรรูปผลิตภัณฑ์จากผลไม้ท้องถิ่น การเพิ่มโอกาสด้านการท่องเที่ยวและบริการจำนวน ๒๕ ราย</p>
๙	ความสอดคล้องกับแผนระดับต่าง ๆ และนโยบายที่สำคัญ	<p>ระบุความเชื่อมโยงของโครงการกับ ยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บท</p> <p>ประเด็นการพัฒนาจังหวัด ฯลฯ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ยุทธศาสตร์ชาติ ข้อที่ ๒ การสร้างความสามารถในการแข่งขัน - แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นที่ ๘ ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่ - แผนการปฏิรูปประเทศ ด้านเศรษฐกิจ - แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ข้อที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน - นโยบายของรัฐบาล ข้อที่ ๕ การพัฒนาเศรษฐกิจและความสามารถในการแข่งขันของไทย - แผนพัฒนาจังหวัดตราด พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔ ซึ่งสอดคล้อง การเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจการค้า การบริการการท่องเที่ยวด้วยนวัตกรรม และบริการที่มีมูลค่าสูง
๑๐	ระยะเวลา	๑ ตุลาคม ๒๕๖๔ - ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕

๑๑	<p>กิจกรรมที่สำคัญของโครงการ</p>	<p>๑. พัฒนาผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ (High value Products form Local Fruit) เช่น ทูเรียน ลองกอง สับปะรด เงาะ มังคุด สละ กระท้อน ลำไย ฝรั่ง เป็นต้น และการออกแบบบรรจุภัณฑ์ ด้วยนวัตกรรมสร้างสรรค์ และแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ให้กับเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs และธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้อง ให้สามารถจำหน่ายสู่เชิงพาณิชย์</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดจ้างผู้รับจ้างเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ (High value Products form Local Fruit) เช่น ทูเรียน ลองกอง สับปะรด เงาะ มังคุด สละ กระท้อน ลำไย ฝรั่ง เป็นต้น และการออกแบบบรรจุภัณฑ์ ด้วยนวัตกรรมสร้างสรรค์ และแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ให้กับเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs และธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้อง ให้สามารถจำหน่ายสู่เชิงพาณิชย์ - สำรวจความพร้อมวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs และธุรกิจบริการ ที่มีศักยภาพการผลิตและจำหน่าย โดยผู้รับจ้างกับผู้ประกอบการ - ดำเนินการพัฒนาต้นแบบผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ (High value Products form Local Fruit) เช่น ทูเรียน ลองกอง สับปะรด เงาะ มังคุด สละ กระท้อน ลำไย ฝรั่ง เป็นต้น และบรรจุภัณฑ์ โดยผู้รับจ้างกับผู้ประกอบการที่ได้รับคัดเลือก - ส่งมอบต้นแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ที่ผ่านการพัฒนาพร้อมไฟล์แบบฉลากและบรรจุภัณฑ์ <p>๒. ปรับปรุง พัฒนา หรือต่อยอด สถานที่ผลิตหรือบริการ ให้กับวิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs และธุรกิจบริการ ให้ได้การรับรองมาตรฐานสากล หรือเตรียมพร้อมขอรับรองมาตรฐาน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภค</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดจ้างผู้รับจ้างเพื่อกำหนดแนวทางการปรับปรุง พัฒนา หรือต่อยอด สถานที่ผลิตหรือบริการ ให้กับ วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs และธุรกิจบริการ ให้ได้การรับรองมาตรฐานสากลหรือเตรียมพร้อมขอรับรองมาตรฐาน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภค - ดำเนินการปรับปรุง พัฒนา หรือต่อยอด สถานที่ผลิตหรือบริการ ให้กับ วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs และธุรกิจบริการ ให้ได้การรับรองมาตรฐานสากลหรือเตรียมพร้อมขอรับรองมาตรฐาน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภค โดยผู้รับจ้างกับผู้ประกอบการที่ได้รับคัดเลือก <p>๓. ผลักดันผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ที่ผ่านการพัฒนา เข้าสู่การตลาดค้า ผ่านช่องทางการตลาดออนไลน์ (Digital marketing)</p>
----	----------------------------------	---

		<ul style="list-style-type: none"> - จัดจ้างผู้รับจ้างเพื่อดำเนินการพัฒนาช่องทางทางการตลาดออนไลน์ (Digital marketing) ผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ที่ผ่านการพัฒนา - ดำเนินการพัฒนาช่องทางทางการตลาดออนไลน์ (Digital marketing) ผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ที่ผ่านการพัฒนาเข้าสู่ภาคการค้า <p>๔. พัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องด้านการผลิต การตลาด การบริหารจัดการผลไม้ ให้เข้าสู่ยุค ๔.๐</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดทำหลักสูตรเพื่อจัดอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้เชิงปฏิบัติการให้กับเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน ผู้ประกอบการ SMEs ธุรกิจบริการ และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง - จัดจ้างผู้รับจ้างเพื่อดำเนินการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องด้านการผลิต การตลาด การบริหารจัดการพืชถิ่น ให้เข้าสู่ยุค ๔.๐ - ดำเนินการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องด้านการผลิต การตลาด การบริหารจัดการผลไม้ ให้เข้าสู่ยุค ๔.๐ - ประเมินผลความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมพัฒนาศักยภาพ <p>๕. เชื่อมโยงผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ที่ผ่านการพัฒนา เพื่อเข้าสู่ภาคการค้าผ่านการจัดกิจกรรม Business matching</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดจ้างผู้รับจ้างเพื่อดำเนินการเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ที่ผ่านการพัฒนา เพื่อเข้าสู่ภาคการค้า ผ่านการจัดกิจกรรม Business matching - ดำเนินการเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์มูลค่าเพิ่มจากผลไม้ที่ผ่านการพัฒนา เพื่อเข้าสู่ภาคการค้า ผ่านการจัดกิจกรรม Business matching
๑๒	หน่วยงานดำเนินการ	<p>หน่วยดำเนินการ :</p> <p>ผู้รับผิดชอบ : นายวสันต์ นิสัยมัน</p> <p>ตำแหน่ง : อุตสาหกรรมจังหวัดตราด</p> <p>สถานที่ติดต่อ : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดตราด ๓๒๒/๑๐ ม.๕ ต.หนองเสม็ด</p> <p>อ.เมืองตราด จ.ตราด</p> <p>หมายเลขโทรศัพท์ : ๐๖-๑๔๑๓-๔๓๕๓</p>
๑๓	วิธีบริหารจัดการหรือการบำรุงรักษาดูแลโครงการแล้วเสร็จ	ไม่มีทรัพย์สิน

ที่	หัวข้อ	รายละเอียด
๑	ชื่อโครงการ	Green Industry Fair Prachinburi ๒๐๒๒
๒	ความสำคัญของโครงการ หลักการและเหตุผล	ตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อการพัฒนาที่มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพของประเทศ โดยสร้างอุตสาหกรรม และบริการแห่งอนาคตที่ขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีแห่งอนาคต ซึ่งจังหวัดปราจีนบุรีเป็นพื้นที่ผสมผสานระหว่างเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมเป็นแหล่งผลิตสินค้าที่มีชื่อเสียง หลากหลายผลิตภัณฑ์ ซึ่งจำเป็นต้องมีการประชาสัมพันธ์ การจัดกิจกรรม การจัดแสดงสินค้าและจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรม ในจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อแสดงศักยภาพและขีดความสามารถในการสร้างนวัตกรรมใหม่ๆทางการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในจังหวัดปราจีนบุรี
๓	วัตถุประสงค์ของ โครงการ	๑. เพื่อสร้าง ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการทั้งในภาคอุตสาหกรรม เกษตรอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมอุปโภคและบริโภค อุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีโอกาสในการแสดง และจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรม ๒. เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจก่อให้เกิดการกระจายรายได้ สร้างรายได้เข้าสู่ประเทศ โดยเฉพาะรายได้ต่อผู้ประกอบการในระดับท้องถิ่นและประชาชนทั่วไปในจังหวัดปราจีนบุรี ๓. เพื่อสร้างชื่อเสียงและภาพลักษณ์ที่ดีให้กับจังหวัดปราจีนบุรี ฐานะเป็นเมืองอุตสาหกรรมสีเขียวและเมืองท่องเที่ยวเชิงสมุนไพร ๔. เพื่อแสดงศักยภาพและขีดความสามารถในการสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ทางด้านการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในจังหวัดปราจีนบุรี
๔	ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย	๑. มีจำนวนผู้ร่วมออกร้านแสดงสินค้าในงานและจัดแสดงสินค้า ๒๐๐ บูธ ๒. มีผู้เข้าร่วมชมงานไม่น้อยกว่า ๑๐,๐๐๐ คน
๕	ผลผลิต/ผลลัพธ์	ผลผลิต (ระบุผลผลิต) ☐ ๑. การพัฒนาด้านสังคม ☐ ๒. การบริหารจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ☒ ๓. การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การค้าและการลงทุน ☒ ๔. การพัฒนาด้านเกษตร ☒ ๕. การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ ☐ ๖. การรักษาความมั่นคงและความสงบ ผลลัพธ์ มียอดจำหน่ายสินค้าไม่น้อยกว่า ๒๐ ล้านบาท

๖	ความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์	ระบุความเชื่อมโยงของโครงการกับ ๑) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ๒) นโยบายของรัฐบาล ข้อที่ ๕ การพัฒนาเศรษฐกิจและความสามารถในการแข่งขันของไทย ๓) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ.๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน ๔) วิสัยทัศน์ประเทศไทย ปี ๒๐๑๕-๒๐๒๐ ข้อที่ ๕) ประเด็นยุทธศาสตร์ ข้อที่ ๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ๖) อื่นๆ ฯลฯ พร้อมทั้งระบุความพร้อมของโครงการ : ดำเนินการได้ทันที
๗	ระยะเวลา	๑ ปีงบประมาณ เริ่มต้น เดือนตุลาคม ๒๕๖๔ - เดือนกันยายน ๒๕๖๕
๘	กิจกรรมที่สำคัญของโครงการ	จัดแสดงสินค้าและจำหน่ายผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมของจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ และเพื่อประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงอัตลักษณ์และสินค้าอุตสาหกรรม ของจังหวัดปราจีนบุรี
	กิจกรรมย่อยที่ ๑	จัดตั้งคณะทำงาน รับผิดชอบการดำเนินงาน จำนวน ๕,๐๐๐ บาท
	กิจกรรมย่อยที่ ๒	ประสานด้านการจัดสถานที่งาน และหน่วยงานต่าง ๆ เช่น สถาบันอาหาร สถาบันสิ่งทอ สถาบันการศึกษา สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย กลุ่ม Cluster ต่าง ๆ นิคมอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว สภาอุตสาหกรรม ฯลฯ จำนวน ๑,๐๐๐ บาท
	กิจกรรมย่อยที่ ๓	ประชาสัมพันธ์แกลงข่าวและแกลงข่าวการจัดงานโครงการฯ จำนวน ๔๙๓,๐๐๐ บาท
	กิจกรรมย่อยที่ ๔	จัดแสดงสินค้าและจำหน่ายสินค้าอุตสาหกรรม ของจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ และเพื่อประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงอัตลักษณ์และผลิตภัณฑ์เด่นของจังหวัดปราจีนบุรี จำนวน ๙,๕๐๐,๐๐๐ บาท
	กิจกรรมย่อยที่ ๕	ประเมินผลและสรุปผลการดำเนินงาน จำนวน ๑,๐๐๐ บาท
๙	งบประมาณ	..๑๐,๐๐๐,๐๐๐....บาท (สิบล้านบาทถ้วน)
๑๐	หน่วยงานดำเนินการ	หน่วยดำเนินการ : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดปราจีนบุรี ผู้รับผิดชอบ : นายพัทธอง กิตติวัฒน์ ตำแหน่ง : อุตสาหกรรมจังหวัดปราจีนบุรี สถานที่ติดต่อ : ๖๗ หมู่ ๓ ตำบลบางปริบูรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี หมายเลขโทรศัพท์ : ๐ ๓๗๔๕ ๒๒๔๓

๔.๒ ความเชื่อมโยงแผนปฏิบัติราชการ อก. แผนปฏิบัติราชการ สปอ. และแผนปฏิบัติการ
ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปี ๒๕๖๓-๒๕๖๕

	แผนปฏิบัติราชการ ระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของ อก.	แผนปฏิบัติราชการ ระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของ สปอ.	แผนพัฒนาจังหวัด ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕	แผนปฏิบัติการด้านการ พัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ๒ ปี ๒๕๖๓- ๒๕๖๕
วิสัยทัศน์	ปฏิรูปอุตสาหกรรมสู่ ๔.๐ เพิ่มมูลค่า เศรษฐกิจอุตสาหกรรม ของไทย ให้เติบโตไม่ น้อยกว่าร้อยละ ๔.๖ ภายในปี ๒๕๖๕	ภาคอุตสาหกรรมมีผลิต ภาพปัจจัยการผลิตรวม เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒.๕ ภายในปี ๒๕๖๕	“เมืองแห่งคุณภาพ ชีวิต ศูนย์กลาง ท่องเที่ยว ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและนิเวศ แหล่งผลไม้และครัว สุขภาพไทย”	SME เข้มแข็ง อุตสาหกรรมสีเขียวชั้น นำของประเทศ ฐานการ ผลิตและจำหน่ายผลไม้ ประมงและปศุสัตว์เพื่อ การส่งออก แหล่ง ท่องเที่ยวชายทะเล นานาชาติ เกษตร สุขภาพและสมุนไพรเพื่อ การส่งออก
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๑	การเสริมสร้าง ศักยภาพของ ภาคอุตสาหกรรมให้ เติบโตและเข้มแข็ง	การผลักดันและบูรณา การนโยบายและแผน ให้เกิดผลสัมฤทธิ์	พัฒนาประสิทธิภาพ การผลิต การแปรรูป การตลาด สินค้า เกษตร (ผลไม้ ปศุสัตว์ และประมง สมุนไพร ไทย) คุณภาพ ปลอดภัยอย่างครบ วงจร	พัฒนาอุตสาหกรรมแปรร รูปการเกษตร ให้ได้ มาตรฐานและมีคุณภาพ ด้วยนวัตกรรม
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๒	การพัฒนาปัจจัย สนับสนุน ให้เอื้อต่อ การลงทุน และการ พัฒนาอุตสาหกรรม	การเสริมสร้างศักยภาพ ของธุรกิจอุตสาหกรรม	เพิ่มขีดความสามารถ ด้านการค้าและการค้า ชายแดน เชื่อมโยง EEC และประเทศ เพื่อนบ้าน	สนับสนุน วิสาหกิจ ชุมชน พัฒนาภูมิปัญญา ท้องถิ่น ฐานการผลิต

	แผนปฏิบัติราชการ ระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของ อก.	แผนปฏิบัติราชการ ระยะ ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ของ สปอ.	แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ปี ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕	แผนปฏิบัติการด้านการ พัฒนาอุตสาหกรรม กลุ่มจังหวัดภาค ตะวันออก ๒ ปี ๒๕๖๓- ๒๕๖๕
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๓	การส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมให้เป็น มิตรกับสังคมและ สิ่งแวดล้อม	การส่งเสริมและพัฒนา อุตสาหกรรมให้เป็นมิตร กับสังคมและสิ่งแวดล้อม	ส่งเสริมและพัฒนาการ ท่องเที่ยวให้ได้ มาตรฐานเพื่อ สนับสนุนการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สุขภาพ และ วัฒนธรรม	การส่งเสริมและพัฒนา ภาคอุตสาหกรรมให้เป็น มิตรกับสิ่งแวดล้อม
ประเด็นการพัฒนา ด้านที่ ๔	การพัฒนาสมรรถนะ องค์กรเพื่อให้บริการ อย่างมีคุณภาพ	การพัฒนาสมรรถนะ องค์กรเพื่อให้บริการ อย่างมีคุณภาพ	อนุรักษ์ ฟื้นฟู พัฒนา และปกป้องทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างมีส่วนร่วม เพื่อประโยชน์ต่อการ พัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมอย่างยั่งยืน	ยกระดับศักยภาพ ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรม กลุ่มเป้าหมาย
